

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081 oraz z 2019 r. poz. 630) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 21 w ust. 2:
 - a) pkt 2–4 otrzymują brzmienie:
 - „2) o projektach, o których mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1, przed ich skierowaniem do postępowania z udziałem społeczeństwa;
 - 3) o informacjach o odstąpieniu od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, o którym mowa w art. 48 ust. 1 i 2;
 - 4) o stanowiskach, o których mowa w art. 47 ust. 3;”;
 - b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) o stanowiskach, o których mowa w art. 53 ust. 1;”;
 - c) pkt 8 otrzymuje brzmienie:
„8) o postanowieniach, o których mowa w art. 63 ust. 1;”;
- 2) art. 46 i art. 47 otrzymują brzmienie:
„Art. 46. 1. Przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, z zastrzeżeniem art. 47a i art. 48, wymaga projekt:
 - 1) koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, planu zagospodarowania przestrzennego oraz strategii rozwoju, wyznaczający ramy dla późniejszej realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane oraz ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

- 2) polityki, strategii, planu i programu w dziedzinie przemysłu, energetyki, transportu, telekomunikacji, gospodarki wodnej, gospodarki odpadami, leśnictwa, rolnictwa, rybołówstwa, turystyki i wykorzystywania terenu, opracowywany lub przyjmowany przez organy administracji, wyznaczający ramy dla późniejszej realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
- 3) polityki, strategii, planu i programu innego niż wymienione w pkt 1 i 2, którego realizacja może spowodować znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000, jeżeli nie jest on bezpośrednio związany z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony.

2. Przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko jest też wymagane w przypadku projektu zmiany dokumentu, o którym mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem art. 47a i art. 48.

Art. 47. 1. Przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko jest wymagane także w przypadku projektu dokumentu innego niż wymieniony w art. 46 ust. 1 oraz w przypadku projektu zmiany takiego dokumentu, jeżeli w uzgodnieniu z właściwym organem, o którym mowa w art. 57, organ opracowujący projekt stwierdzi, że realizacja postanowień danego dokumentu albo jego zmiany może spowodować znaczące oddziaływanie na środowisko.

2. Występując o uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, organ opracowujący projekt dołącza informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49.

3. Organ opracowujący projekt sporządza, w formie pisemnej, stanowisko w sprawie potrzeby przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko albo jej braku. Stanowisko wymaga uzasadnienia zawierającego informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49.”;

- 3) po art. 47 dodaje się art. 47a w brzmieniu:

„Art. 47a. Przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko nie wymaga projekt dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz projekt zmiany takiego dokumentu, a także projekt, o którym mowa w art. 47 ust. 1:

- 1) przygotowywany wyłącznie dla celów obrony narodowej lub obrony cywilnej,
- 2) finansowy lub budżetowy

– z wyłączeniem projektu, którego realizacja może spowodować znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000.”;

- 4) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1. Organ opracowujący projekt dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz projekt zmiany takiego dokumentu, może, po uzgodnieniu z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i art. 58, odstąpić od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli stwierdzi, że realizacja postanowień takiego dokumentu albo jego zmiany nie spowoduje znaczącego oddziaływania na środowisko, w tym na obszary Natura 2000.

2. Organ opracowujący projekt zmiany dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 3, może, po uzgodnieniu z właściwym organem, o którym mowa w art. 57, odstąpić od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli uzna, że realizacja postanowień tej zmiany nie spowoduje znaczącego oddziaływania na obszary Natura 2000.

3. Odstąpienie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku projektu dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2, może dotyczyć wyłącznie projektu dokumentu dotyczącego obszaru w granicach jednej gminy.

4. Odstąpienie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku projektu zmiany dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1:

- 1) pkt 1 i 2, może dotyczyć wyłącznie zmiany stanowiącej niewielką modyfikację przejętego już dokumentu lub zmiany dotyczącej obszaru w granicach jednej gminy;
- 2) pkt 3, może dotyczyć wyłącznie zmiany stanowiącej niewielką modyfikację przyjętego już dokumentu.

5. Do wniosku o uzgodnienie odstąpienia od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko organ opracowujący projekt dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz projekt zmiany dokumentu, o którym mowa w art. 46 ust. 1, dołącza informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49.

6. Dokonując uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, przedstawia się uzasadnienie zawierające informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49.

7. Informację o odstąpieniu od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, o którym mowa w ust. 1 i 2, organ opracowujący projekt dokumentu albo jego zmiany podaje do publicznej wiadomości bez zbędnej zwłoki.”;

5) w art. 49:

- a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przy odstąpieniu od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, o którym mowa w art. 48, oraz przy ustalaniu, czy zachodzi potrzeba przeprowadzenia takiej oceny, zgodnie z art. 47, bierze się pod uwagę następujące uwarunkowania:”;

b) w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„charakter działań przewidzianych w dokumentach, o których mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1, w szczególności:”;

6) uchyla się art. 50;

7) w art. 51:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, sporządza prognozę oddziaływania na środowisko.”;

b) w ust. 2 w pkt 1 w lit. f średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. g w brzmieniu:

„g) datę sporządzenia prognozy, imię, nazwisko i podpis autora, a w przypadku gdy wykonawcą prognozy jest zespół autorów – imię, nazwisko i podpis kierującego tym zespołem oraz imiona, nazwiska i podpisy członków zespołu autorów;”;

8) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. 1. Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46, uzgadnia z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i art. 58, stanowisko w sprawie zakresu i stopnia szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko.

2. Właściwy organ, uzgadniając:

1) potrzebę przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w odniesieniu do projektu, o którym mowa w art. 47 ust. 1,

2) brak możliwości odstąpienia od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku, o którym mowa w art. 48 ust. 1 i 2

– uzgadnia równocześnie zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko.

3. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, dokonuje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o uzgodnienie, stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko albo braku możliwości odstąpienia od przeprowadzenia takiej oceny.”;

- 9) w art. 54:
- a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, poddaje projekt, wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, opiniowaniu przez właściwe organy, o których mowa w art. 57 i art. 58.”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Organ opracowujący projekt zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, zgodnie z przepisami działu III rozdziałów 1 i 3, w strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko.”;
- 10) w art. 55:
- a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
„1. Organ opracowujący projekt, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, bierze pod uwagę ustalenia zawarte w prognozie oddziaływania na środowisko, opinie organów, o których mowa w art. 57 i art. 58, oraz rozpatruje uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa.
2. Projekt, o którym mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1, nie może zostać przyjęty, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, jeżeli ze strategicznej oceny oddziaływania na środowisko wynika, że może on znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000.”,
 - b) w ust. 4 i 5 wyrazy „Organ opracowujący projekt dokumentu” zastępuje się wyrazami „Organ opracowujący projekt”;
- 11) w art. 58 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej nie są właściwe w sprawach opiniowania i uzgadniania projektów dokumentów, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 3, oraz projektów zmian takich dokumentów.”;
- 12) w art. 63 uchyla się ust. 2 i 2a;
- 13) w art. 64:
- a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się po zasięgnięciu opinii.”,
 - b) w ust. 1b dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Postanowienie to można zaskarżyć w zażaleniu, o którym mowa w art. 65 ust. 2.”,
 - c) po ust. 1c dodaje się ust. 1d w brzmieniu:

„1d. W przypadku gdy wnioskodawcą dla planowanych przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 4, jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506), regionalny dyrektor ochrony środowiska, stwierdzając konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zamiast opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje uzgodnienia w drodze postanowienia. Postanowienie to można zaskarżyć w zażaleniu, o którym mowa w art. 65 ust. 2.”,

d) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to opinii w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2302, z 2018 r. poz. 1590 oraz z 2019 r. poz. 630) w zakresie zadań inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 2 oraz art. 38 tej ustawy, zwanej dalej „inwestycją w zakresie terminalu”, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 933), dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U.

z 2018 r. poz. 404 oraz z 2019 r. poz. 630), dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską (Dz. U. z 2019 r. poz. 1073), dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2019 r. poz. 630), dla inwestycji mieszkaniowych i inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. poz. 1496 oraz z 2019 r. poz. 630) oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym realizowanej na podstawie ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. poz. 630), zwanej dalej „strategiczną inwestycją w sektorze naftowym”.

e) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 4, organ zasięgający opinii przedkłada także regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska oświadczenie wraz z uzasadnieniem, czy wnioskodawca jest podmiotem zależnym od jednostki samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.”,

f) ust. 3a i 4 otrzymują brzmienie:

„3a. Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

4. Opinie i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1–1d, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”;

14) w art. 65:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uzasadnienie postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, niezależnie od wymagań wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy wydaniu postanowienia.”;

15) w art. 66 w ust. 1:

a) w pkt 1:

– lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki użytkowania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania, w tym w odniesieniu do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 16 pkt 34 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne,”,

– lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) przewidywane rodzaje i ilości emisji, w tym odpadów, wynikające z fazy realizacji i eksploatacji lub użytkowania planowanego przedsięwzięcia,”,

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) opis przewidywanych działań mających na celu unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, w szczególności na formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych, wraz z oceną ich skuteczności odpowiednio na etapach realizacji, eksploatacji, użytkowania lub likwidacji przedsięwzięcia; ”,

c) po pkt 11a dodaje się pkt 11b w brzmieniu:

„11b) uzasadnienie spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, jeżeli przedsięwzięcie wpływa na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61 tej ustawy;”,

d) pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) przedstawienie propozycji monitoringu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego realizacji i eksploatacji lub użytkowania, w szczególności na formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych, oraz informacje o dostępnych wynikach innego monitoringu, które mogą mieć znaczenie dla ustalenia obowiązków w tym zakresie;”;

e) pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) datę sporządzenia raportu, imię, nazwisko i podpis autora, a w przypadku gdy wykonawcą raportu jest zespół autorów – imię, nazwisko i podpis kierującego tym zespołem oraz imiona, nazwiska i podpisy członków zespołu autorów;”;

16) w art. 72 ust. 4 i 4a otrzymują brzmienie:

„4. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w pierwszej instancji, stanowisko, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu, o którym mowa w art. 90 ust. 1, jeżeli było wydane. Zajęcie stanowiska następuje na wniosek uwzględniający informacje na temat stanu środowiska i możliwości realizacji warunków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowienia, o którym mowa w art. 90 ust. 1, jeżeli było wydane. Wniosek, o którym mowa w zdaniu drugim, składa się do organu nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna.

4a. Zajęcie stanowiska następuje w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.”;

17) w art. 74:

a) w ust. 1:

– pkt 3–5 otrzymują brzmienie:

„3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, na który

będzie oddziaływać przedsięwzięcie, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;

- 3a) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;
- 4) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, oraz przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 – mapę przedstawiającą dane sytuacyjne i wysokościowe, sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującą obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 5) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopaliny, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do

realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych i inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym;”,

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do wykazania, że liczba stron przekracza 10, przez dołączenie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6.”,

c) uchyla się ust. 1b i 1c,

d) ust. 3 i 3a otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

3a. Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.”,

e) po ust. 3a dodaje się ust. 3b–3h w brzmieniu:

„3b. Prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, organ ustala na podstawie dokumentu, o którym mowa w art. 74 ust. 1 pkt 6, lub innych dokumentów przedłożonych przez wnoszącego podanie, przy czym domniemywa się, że dane zawarte w tych dokumentach są prawdziwe,. Doręczenie dokonane na adres ustalony na podstawie dokumentu, o którym mowa w art. 74 ust. 1 pkt 6, jest skuteczne.

3c. W przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokumenty, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 6, nie zawierają aktualnych danych lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się art. 97 § 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

3d. W przypadku gdy po doręczeniu stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem zawiadomienia w trybie określonym w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie,
- 2) przeniesienie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wskutek innego zdarzenia prawnego

– nabywca jest obowiązany, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1 – nabywca i zbywca są obowiązani, do niezwłocznego zgłoszenia organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego.

3e. Niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 3d i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania administracyjnego.

3f. Nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym lub nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

3g. Przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć sytuację, w której:

- 1) dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono postępowania spadkowego lub nie zostało ono zakończone;
- 2) nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe.

3h. Przez nieujawniony stan prawny należy rozumieć sytuację, w której rejestry lub ewidencje właściwe dla ustalenia osób, o których mowa w ust. 3a, nie zawierają danych umożliwiających ich ustalenie, w szczególności danych osobowych, w tym adresu, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.”;

18) w art. 74a w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ukończyła, w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, studia pierwszego stopnia lub drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie, i posiada co najmniej 3-letnie doświadczenie w pracach w zespołach autorów wykonujących raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub prognozy oddziaływania na środowisko lub była co najmniej pięciokrotnie członkiem zespołów autorów wykonujących raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub prognozy oddziaływania na środowisko.”;

19) w art. 75:

a) w ust. 1 w pkt 1:

– w lit. a uchyla się tiret drugie,

– lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej;”;

– uchyla się lit. l,

– w lit. s średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. t i u w brzmieniu:

„t) inwestycji w zakresie linii kolejowych,

u) inwestycji w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym;”;

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykraczającego poza obszar jednej gminy, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje wójt, burmistrz, prezydent miasta, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie, po zasięgnięciu opinii wójta, burmistrza, prezydenta miasta właściwego dla pozostałego terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie.

5. W przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wykraczającego poza obszar jednego województwa, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje regionalny dyrektor ochrony środowiska, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie, po zasięgnięciu opinii regionalnego dyrektora ochrony środowiska właściwego dla pozostałego terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie.”;

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Do wniosku o wydanie opinii, o której mowa w ust. 4 i 5, załącza się odpowiednio kartę informacyjną przedsięwzięcia lub raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w postaci pisemnej oraz elektronicznej.

5b. Opinię, o której mowa w ust. 4 i 5, wydaje się w drodze postanowienia w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie. Niewydanie opinii w tym terminie uznaje się jako brak zastrzeżeń do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisów art. 106 § 5 i 6 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku przedsięwzięcia realizowanego w części na terenie zamkniętym, ustalonym przez Ministra Obrony Narodowej, dla całego przedsięwzięcia decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje regionalny dyrektor ochrony środowiska.”;

20) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. 1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2–4, lub organy wyższego stopnia w stosunku do tych organów, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także do spraw dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia wydanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

3. W przypadku stwierdzenia, że decyzja, o której mowa w art. 72 ust. 1, została wydana bez uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli taka decyzja była wymagana, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

4. W przypadku stwierdzenia, że organ administracji architektoniczno-budowlanej, mimo braku wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie wniósł sprzeciwu do zgłoszenia, o którym mowa w:

1) art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186) – właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska może skierować

wniosek o podjęcie przez organ nadzoru budowlanego działań z urzędu, o których mowa w art. 50 ust. 1 pkt 3 tej ustawy;

- 2) art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane – właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska może skierować wniosek o podjęcie przez organ nadzoru budowlanego działań, o których mowa w art. 71a ust. 1 tej ustawy; w takim przypadku nie ustala się opłaty legalizacyjnej.

5. W przypadku zgłoszeń, o których mowa w art. 96 ust. 1, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska może przedstawić stanowisko, czy przedsięwzięcie może potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000.

6. Ze względu na szczególną wagę lub złożoność sprawy, regionalny dyrektor ochrony środowiska może przekazać do rozpoznania Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska sprawę, w celu rozważenia skierowania wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, albo wniosku, o którym mowa w ust. 3 albo 4. Przekazanie sprawy wymaga uzasadnienia.

7. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może odmówić przyjęcia sprawy, o której mowa w ust. 1, 3 albo 4, do rozpoznania i zwrócić sprawę do regionalnego dyrektora ochrony środowiska, jeżeli uzna, że nie zachodzą przesłanki, o których mowa w ust. 6. W przypadku przyjęcia sprawy uprawnienie do skierowania wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, albo wniosku, o którym mowa w ust. 3 albo 4, przysługuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, 3 albo 4, właściwemu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska oraz Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym lub postępowaniu przed sądem administracyjnym.”;

21) w art. 77:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3, 10–19 i 21–25, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.”,

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to uzgodnień i opinii dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych oraz stacji radarów meteorologicznych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych i inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących oraz dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.”,
- c) w ust. 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„W terminie 30 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2, dokonuje się uzgodnień oraz wydaje się opinie, o których mowa w ust. 1.”,
- d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Do uzgodnień i opinii, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 106 § 3, 5 i 6 Kodeksu postępowania administracyjnego.”,
- e) uchyla się ust. 8;
- 22) w art. 80 w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, a także dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym.”;

23) w art. 81 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.”;

24) w art. 84:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a.”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.”;

25) po art. 86c dodaje się art. 86d w brzmieniu:

„Art. 86d. 1. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia:

- 1) zawiesza postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 2) umarza postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach

– jeżeli nie zagraża to interesowi społecznemu.

2. Jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia nie zwróci się o podjęcie postępowania, żądanie wszczęcia postępowania uważa się za wycofane.

3. Przepisu art. 98 i art. 105 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.”;

26) w art. 96 w ust. 3:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kopii wniosku o wydanie decyzji lub kopii zgłoszenia, o których mowa w ust. 1;”;

b) pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) poświadczonej przez właściwy organ kopii mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;

4) w przypadku przedsięwzięć realizowanych na terenie o powierzchni powyżej 10 ha, zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 – mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe sporządzonej w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wniosek, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.”;

- c) uchyla się pkt 5;
- 27) w art. 97:
- a) po ust. 6a dodaje się ust. 6b w brzmieniu:

„6b. Opinię, o której mowa w ust. 6a, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”,
 - b) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Stroną postępowania w sprawie wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, oraz postanowienia, o którym mowa w ust. 5, jest wyłącznie wnioskodawca, z zastrzeżeniem art. 44.”;
- 28) w art. 104:
- a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) realizacji projektów, o których mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się również na wniosek innego państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie albo realizacja projektu, o którym mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1.”;
- 29) w art. 108:
- a) w ust. 1:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wydaje postanowienie o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, w którym ustala zakres dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia tego postępowania oraz obowiązek sporządzenia tej dokumentacji przez wnioskodawcę:

 - a) w przypadku stwierdzenia możliwości wystąpienia znaczącego oddziaływania na środowisko na terenie jednego lub dwóch państw – w językach tych państw,
 - b) w przypadku stwierdzenia możliwości wystąpienia znaczącego oddziaływania na środowisko na terenie więcej niż dwóch państw – w języku angielskim lub w języku państwa uczestniczącego w procedurze, a w przypadku gdy możliwość wystąpienia takiego oddziaływania dotyczy państwa, z którym Rzeczpospolitą Polską

wiąże umowa międzynarodowa regulująca procedurę transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko – także w języku tego państwa;”,

– w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) postanowienia, o których mowa w pkt 1 oraz w art. 69 ust. 3, a także postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 – o ile zostało wydane;”,

b) w ust. 4 uchyla się pkt 2 i 3;

30) w art. 109 w ust. 3 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) postanowienia, o których mowa w art. 69 ust. 3 i art. 108 ust. 1 pkt 1, a także postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1 – o ile zostało wydane.”;

31) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Art. 112. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przekazuje, bez zbędnej zwłoki, państwu uczestniczącemu w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przetłumaczoną przez wnioskodawcę decyzję, o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1, w części, która umożliwi drugiemu państwu zapoznanie się, w jaki sposób wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko zostały rozpatrzone i uwzględnione przy wydawaniu decyzji. Do tłumaczenia decyzji przepisy art. 108 ust. 1 pkt 1 stosuje się.”;

32) w art. 113:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na skutek realizacji projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, organ administracji opracowujący projekt niezwłocznie informuje o tym Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, przekazując ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko.”;

b) w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis art. 108 ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska po uzyskaniu informacji o możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, niezwłocznie powiadamia o tym państwo, na którego terytorium realizacja projektu może oddziaływać, załączając do powiadomienia ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko.”;

- 33) w art. 115 w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Organ administracji przeprowadzający strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko prowadzi, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, konsultacje z państwem, na którego terytorium może oddziaływać realizacja projektu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1.”;
- 34) art. 116 i art. 117 otrzymują brzmienie:
„Art. 116. 1. Wyniki konsultacji, o których mowa w art. 115, rozpatruje się przed przyjęciem dokumentu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1.
2. Przyjęcie dokumentu, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, nie powinno nastąpić przed zakończeniem postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.
Art. 117. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przekazuje państwu uczestniczącemu w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko dokument, o którym mowa w art. 46 lub art. 47 ust. 1, wraz z podsumowaniem, o którym mowa w art. 55 ust. 3.
2. Organ administracji opracowujący projekt dokumentu lub projekt zmiany tego dokumentu przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska przetłumaczone na język drugiego państwa dokumenty, o których mowa w ust. 1, w części, która umożliwi drugiemu państwu zapoznanie się, w jaki sposób wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko zostały rozpatrzone i uwzględnione przy przyjmowaniu dokumentu. Do tłumaczenia dokumentów przepis art. 108 ust. 1 pkt 1 stosuje się.”;
- 35) po art. 117 dodaje się art. 117a w brzmieniu:
„Art. 117a. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także do podmiotów niebędących organami administracji, opracowujących projekty, o których mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1.”;
- 36) w art. 118 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w uzasadnionych przypadkach, występuje do innych organów właściwych ze względu na rodzaj przedsięwzięcia lub charakter i zakres potencjalnych oddziaływań, celem uzyskania opinii na temat planowanego przedsięwzięcia.”;
- 37) w art. 119 w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Po stwierdzeniu zasadności przystąpienia do postępowania dotyczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, regionalny dyrektor ochrony środowiska niezwłocznie informuje o tym Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i po przystąpieniu do postępowania wyklada do wglądu dokumenty, o których mowa w art. 118 ust. 1, wraz z tłumaczeniem na język polski w zakresie, w jakim jest to niezbędne do analizy oddziaływania przedsięwzięcia albo skutków realizacji dokumentu na środowisko.”;

38) w art. 130 w ust. 1 i 2 wyraz „5-letni” zastępuje się wyrazem „3-letni”.

Art. 2. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186), wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 30 w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Do zgłoszenia należy dołączyć oświadczenie, o którym mowa w art. 32 ust. 4 pkt 2, oraz, w zależności od potrzeb, odpowiednie szkice lub rysunki, a także pozwolenia, uzgodnienia i opinie wymagane odrębnymi przepisami, w szczególności decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;

2) w art. 71:

a) w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) podjęcie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zaliczanej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”,

b) w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) w zależności od potrzeb – pozwolenia, uzgodnienia lub opinie wymagane odrębnymi przepisami, w szczególności decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z art. 72 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.²⁾) w art. 378 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej.”.

Art. 4. 1. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 63, art. 64 ust. 1 i 3a, art. 65, art. 74 ust. 3b–3h, art. 84 ust. 1a oraz art. 86d ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. W postępowaniach wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy organ właściwy w dniu wszczęcia postępowania pozostaje właściwy do zakończenia tego postępowania.

4. Czynności dokonane przez organ właściwy w dniu wszczęcia postępowania, o którym mowa w ust. 3, pozostają w mocy.

5. Do uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 oraz w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, a także do wznowienia postępowania dotyczącego takiej decyzji, organem właściwym pozostaje odpowiednio organ, który ją wydał, albo organ wyższego stopnia w stosunku do tego organu.

Art. 5. 1. Organem właściwym w sprawach dotyczących wystąpień, o których mowa w art. 76 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w przypadku gdy wystąpienia takie nie zostały skierowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jest organ właściwy na podstawie art. 76 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W postępowaniach administracyjnych i postępowaniach przed sądami administracyjnymi wszczętych na skutek wystąpień, o których mowa w art. 76 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w przypadku gdy wystąpienia takie zostały skierowane przed dniem

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1356, 1479, 1564, 1590, 1592, 1648, 1722, 2161 i 2533 oraz z 2019 r. poz. 42, 412, 452, 1123 i 1211.

wejscia w życie niniejszej ustawy, organowi, o którym mowa w art. 76 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, przysługują prawa strony.

Art. 6. W przypadku postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zawieszonych przed dniem 1 stycznia 2017 r., na podstawie art. 63 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, organ prowadzący postępowanie wzywa wnioskodawcę do złożenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Niezłożenie raportu w terminie 2 lat od dnia doręczenia wezwania oznacza, że żądanie wszczęcia takiego postępowania uważa się za wycofane.

Art. 7. 1. Decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, wydane na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, co do których termin na ich dołączenie do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oraz do zgłoszeń, o których mowa w art. 72 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, nie minął, mogą być dołączone do tego wniosku albo tego zgłoszenia w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzje te stały się ostateczne, o ile podmiot planujący realizację przedsięwzięcia otrzyma od regionalnego dyrektora ochrony środowiska stanowisko, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia określone w tej decyzji lub postanowieniu, o którym mowa w art. 90 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, jeżeli było wydane.

2. Zajęcie stanowiska, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek uwzględniający informacje na temat stanu środowiska i możliwości spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1. Zajęcie stanowiska następuje w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

Art. 8. Do przedsięwzięć, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wszczęto postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydano postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 lub uzgodniono zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko, stosuje się art. 74a ust. 2 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Zmiany zaproponowane w projekcie ustawy o zmianie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw wynikają przede wszystkim z potrzeby usprawnienia procedur i procesu inwestycyjnego. Poszczególne rozwiązania niniejszego projektu opracowano na podstawie wewnętrznej oceny funkcjonowania obecnie obowiązujących przepisów oraz na podstawie uwag i trudności związanych z interpretacją przepisów prawnych, zgłaszanych przez regionalne dyrekcje ochrony środowiska oraz podmioty planujące realizację przedsięwzięcia.

Uzasadnienie do projektowanych przepisów przedstawione zostało w następującej kolejności: zmiany dotyczące strategicznych ocen oddziaływania na środowisko, następnie zmiany dotyczące transgranicznych ocen oddziaływania na środowisko, pozostałe, w tym przede wszystkim w zakresie procedury wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Należy tu wskazać, że jednym z podstawowych proponowanych rozwiązań, jakie ma usprawnić proces wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, są przepisy dotyczące określenia statusu stron postępowania oraz przepisy dotyczące załączników wymaganych do wniosku o wydanie decyzji. Projektowana nowelizacja przewiduje przepisy szczególnie w stosunku do Kodeksu postępowania administracyjnego, dotyczące sytuacji śmierci jednej ze stron postępowania, innej niż inwestor, lub wszczęcia postępowania przy braku ustalonego kręgu stron postępowania z uwagi na nieaktualność danych w dokumentach, na podstawie których organ ustala strony postępowania.

Występujące w uzasadnieniu skróty oznaczają:

- „**dśu**” – decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach,
- „**dyrektywa 2011/92/UE**” – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko,
- „**dyrektywa SEA**” – dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko,
- „**dyrektywa siedliskowa**” – dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory,
- „**GDOŚ**” – Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska,
- „**k.p.a.**” – ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego,
- „**oos**” – ocena oddziaływania na środowisko,
- „**Prawo budowlane**” – ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane,

- „przedsięwzięcie z I grupy” – przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,
- „przedsięwzięcie z II grupy” – przedsięwzięcie mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko,
- „RDOŚ” – regionalny dyrektor ochrony środowiska,
- „sooś” – strategiczna ocena oddziaływania na środowisko,
- „tooś” – transgraniczna ocena oddziaływania na środowisko,
- „ustawa ooś” – ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

I. Zmiany dotyczące strategicznych ocen oddziaływania na środowisko (sooś)

Art. 46

W projekcie w ust. 1 art. 46 wprowadzenie do wyliczenia uzupełniono o zastrzeżenie o wyłączenie z obowiązku przeprowadzenia sooś dla dokumentu w przepisach tam przywołanych (art. 47a i art. 48). W pkt 1 na końcu zdania dodano zawężenie „wyznaczających ramy dla późniejszej realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko”, dzięki czemu przepis nie będzie stanowił nadregulacji w stosunku do dyrektywy SEA. Zgodnie z jej art. 3 ust. 2, ocenę wpływu na środowisko przeprowadza się m.in. w odniesieniu do wszystkich planów i programów, które są przygotowane dla rolnictwa, leśnictwa, rybołówstwa, energetyki, przemysłu, transportu, gospodarki odpadami, gospodarki wodnej, telekomunikacji, turystyki, planów zagospodarowania przestrzennego lub użytkowania gruntu i które ustalają ramy dla przyszłego zezwolenia na inwestycję, dotyczącego projektów wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy 85/337/EWG (obecnie jest to dyrektywa 2011/92/UE). Zgodnie z przywołanym przepisem dyrektywy, a po przyjęciu zmiany, także w myśl projektowanego przepisu, dokument planistyczny niewyznaczający ram dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko nie wymaga sooś, o ile nie zostanie to stwierdzone na podstawie innych przepisów (art. 3 ust. 2 lit. b lub art. 3 ust. 4 ww. dyrektywy, a w przypadku prawa krajowego art. 46 ust. 1 pkt 3 lub art. 47 zmienianej ustawy).

Wprowadzony ust. 2 reguluje obowiązek przeprowadzenia sooś w stosunku do zmian już przyjętego dokumentu podlegającego sooś, wymienionego w art. 46 ust. 1. W przepisie tym zawarto zastrzeżenie związane z treścią art. 48, w którym przewiduje się odstępstwa od wymogu przeprowadzenia sooś. Omawiany projekt przepisu zastąpi dotychczasowy art. 50 ustawy ooś, przy czym usunięto odwołanie do dokumentów wymienionych w art. 47, dzięki czemu sooś w takich przypadkach nie będzie wymagana (z możliwością odstępstwa), a każdorazowo badana będzie zasadność jej przeprowadzenia. Zmiana komplementarna ze zmianą wprowadzaną projektem art. 47 ust. 1.

W art. 46 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy spójnik „lub” zastąpiono spójnikiem „i”, aby podkreślić, że katalog dokumentów wymienionych w tych przepisach uwzględnia wszystkie wymienione rodzaje dokumentów, w tym opracowywanych na potrzeby różnych dziedzin gospodarki narodowej.

Art. 47

W projektowanym przepisie w ust. 1 wyeliminowano, w stosunku do obecnego brzmienia przepisu, sformułowanie dotyczące projektu dokumentu, który wyznacza ramy dla realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Wyznaczanie ram dla takich przedsięwzięć jest okolicznością, która ma charakter obiektywny, i dlatego do jej ustalenia nie jest potrzebne współdziałanie organów w takiej formie. Na mocy zmienionego przepisu, soos będą podlegać, poza dokumentami wskazanymi w art. 46, również te, których realizacja może spowodować znaczące oddziaływanie na środowisko. Proponowana regulacja zgodna jest z art. 3 ust. 4 dyrektywy SEA, według którego *„Państwa Członkowskie ustalają, czy plany i programy inne niż określone w ust. 2 i które określają ramy dla przyszłego zezwolenia na inwestycję dotyczącego projektów, mogą potencjalnie powodować znaczący wpływ na środowisko”*. Przepis ten nie zawiera warunku związanego z wyznaczaniem przez projekty dokumentów ram dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Kolejne ust. 2 i 3 określają wymogi formalne dla organów ustalających, czy zachodzi potrzeba przeprowadzenia soos dla dokumentów spoza katalogu wymienionego w art. 46. Wskazano tu na obowiązek dostarczenia przez organ opracowujący projekt dokumentu informacji wymienionych w art. 49 ustawy. Ponadto wskazuje się, jak dotychczas, na obowiązek uzasadnienia przedstawianego stanowiska w sprawie przez organ opracowujący dokument. W obecnym stanie prawnym przepis ten zawarty jest między przepisami dotyczącymi zasad odstąpienia od procedury soos. Dlatego jego przeniesienie w proponowane miejsce jest uzasadnione. Treść ust. 3 jest tożsama z treścią obowiązującego obecnie art. 48 ust. 3a. Wprowadzenie ustępów w art. 47 spowodowało konieczność wprowadzenia stosownych zmian w innych regulacjach ustawy ooś, w szczególności w zakresie odesłania do projektów dokumentów lub projektów zmian dokumentów, o których mowa w art. 47 ust. 1.

Art. 47a

Zgodnie z art. 3 ust. 8 dyrektywy SEA plany i programy, których jedynym celem jest słuzenie obronie narodowej lub obronie cywilnej, plany i programy finansowe lub budżetowe nie podlegają procedurze soos. Projektowany przepis w odróżnieniu od ww. przepisu dyrektywy wprowadza również ograniczenie w jego stosowaniu w odniesieniu do projektu dokumentu, który może znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000. Powyższe uzasadnione jest tym, że dyrektywa siedliskowa, nie dopuszcza odstępstw od oceny, o której mowa w jej art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze.

Brak proponowanego uregulowania powoduje konieczność przeprowadzania procedury soos dla dokumentów, które zgodnie z przepisami dyrektywy nie podlegają takiemu wymogowi.

Art. 48

W projektowanym przepisie dokonano zmian w zakresie warunków, jakie muszą być spełnione dla możliwości odstąpienia od ustanowionego w art. 46 obowiązku przeprowadzenia sooś.

W ust. 1 uszczegółowiono zastrzeżenie, że odstąpienie od przeprowadzenia sooś dla dokumentów, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2, uwarunkowane jest brakiem znaczącego oddziaływania na obszary Natura 2000, które jest jednym z aspektów znaczącego oddziaływania na środowisko. W ust. 2 wprowadzono możliwość odstąpienia od sooś w odniesieniu do projektów zmian dokumentów wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 3.

W obecnym stanie prawnym nie jest możliwe odstąpienie od przeprowadzenia sooś dla nowych dokumentów z zakresu zagospodarowania przestrzennego oraz strategii rozwoju regionalnego (dokumenty wskazane w art. 46 ust. 1 pkt 1). Odstąpienie może dotyczyć wyłącznie projektów dokumentów stanowiących niewielkie modyfikacje przyjętych już dokumentów tego typu. W ust. 3, zgodnie z dyrektywą SEA, założono możliwość odstąpienia również dla dokumentów wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 1. Warunkiem tego odstąpienia jest, poza wymaganiami określonymi w ust. 1, również to, że dokument dotyczy obszaru leżącego w granicach jednej gminy. Taki sam warunek ustanowiony jest, obecnie i w projekcie ustawy, dla projektów dokumentów wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 2.

Projekt przewiduje wprowadzenie nowej przesłanki umożliwiającej odstąpienie od sporządzania sooś dla zmian dokumentów wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 1 – jest nią obszar jednej gminy, którego dotyczy zmiana. Obecnie przesłanka ta dotyczy jedynie projektów wymienionych w pkt 2.

Projekt przewiduje także możliwość odstąpienia od przeprowadzania sooś w stosunku do zmian dokumentów wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 3 (czyli polityk itp., innych niż wymienione w pkt 1 i 2, których realizacja może spowodować znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000, jeżeli nie są one bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynikają z tej ochrony), o ile zmiany te obejmują niewielki zakres (przy dotrzymaniu warunku wskazanego w art. 48 ust. 2).

W ust. 5 wskazano na obowiązek dostarczenia przez organ opracowujący projekt dokumentu informacji wymienionych w art. 49 ustawy ooś.

Art. 49

Skutek przepisu nie ulega zmianie, bowiem proponuje się w nim zmianę słowa „konieczność” na „potrzeba”, w odniesieniu dla sooś dotyczącej projektów dokumentów wymienionych w art. 47 ust. 1 ustawy.

Art. 50

Przepis przeniesiony do art. 46 ust. 2. Opis modyfikacji przy komentarzu do art. 46 ust. 2.

Art. 51 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 lit. g

Zmiana w ust. 1 ma charakter wynikowy, ze względu na wprowadzenie ustępów w art. 47 i konieczność odesłania wyłącznie do art. 47 ust. 1 ustawy. Z kolei projektowany przepis ust. 2 pkt 1 lit. g rozszerza wymogi dla prognozy oddziaływania na środowisko o: wskazanie daty sporządzenia prognozy, imienia, nazwiska i podpisu autora prognozy, a w przypadku gdy wykonawcą prognozy jest zespół autorów – imienia, nazwiska i podpisu kierującego tym zespołem oraz imion, nazwisk i podpisów członków zespołu autorów. Regulacja ta jest związana ze zmianami wprowadzanymi niniejszym projektem do art. 74a ust. 2 pkt 2, który określa wymagania dla osób sporządzających m.in. prognozy oddziaływania na środowisko.

Art. 53

Projekt wprowadza przepis, na podstawie którego organ, uzgadniając potrzebę przeprowadzenia sooś w odniesieniu do projektów, o których mowa w art. 47 ust. 1 (projektów dokumentów i projektów zmian dokumentów), albo brak możliwości odstąpienia od sooś w przypadkach, o których mowa w art. 46 ust. 1 lub 2 (projektów dokumentów i projektów zmian dokumentów), uzgadnia jednocześnie zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko.

Art. 54 i art. 55

Zmiana ma charakter wyłącznie redakcyjno-legislacyjny i jest konsekwencją zmiany art. 47 ustawy ooś, a także rozróżnienia w ustawie pojęć: „projekt dokumentu” oraz „projekt zmiany dokumentu”. Dlatego pozostawienie sformułowania „projekt dokumentu” w tych przepisach nie jest możliwe.

Art. 58 ust. 4

Proponowany przepis ma na celu wyeliminowanie właściwości ogólnej dla organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w sprawach opiniowania i uzgadniania w ramach strategicznych ocen oddziaływania na środowisko, określonej w ust. 1, w przypadku dokumentów wymienionych w art. 46 ust. 1 pkt 3, a więc takich, które podlegają strategicznej ocenie jedynie ze względu na ich potencjalny wpływ na obszary Natura 2000.

II. Zmiany dotyczące transgranicznych ocen oddziaływania na środowisko (tooś)

Art. 104 ust. 1 pkt 2 i ust. 2

Zmiany zaproponowane w tych przepisach są konsekwencją modyfikacji art. 46 i art. 47 ustawy, do których odsyłają te przepisy w zakresie dotyczącym projektów dokumentów i projektów zmiany dokumentów, które mogą podlegać procedurze transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Art. 108 ust. 1

W obowiązującym stanie prawnym, w trakcie prowadzenia procedury transgranicznego oddziaływania na środowisko, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w drodze postanowienia, nakłada na inwestora, którego planowane przedsięwzięcie zostało uznane za mogące znacząco transgranicznie oddziaływać na środowisko, obowiązek przygotowania dokumentacji niezbędnej do tego postępowania w języku państwa, na którego terytorium może oddziaływać jego przedsięwzięcie. Proponowana zmiana zakłada, że w przypadku gdy potencjalne oddziaływanie będzie dotyczyć terytorium jednego lub dwóch państw, konieczne będzie przetłumaczenie dokumentacji na język każdego z tych państw (lit. a). Zaproponowano także, aby w przypadku udziału w procedurze więcej niż dwóch państw istniała możliwość przetłumaczenia dokumentacji na język angielski lub język jednego z państw narażonych. Możliwość przetłumaczenia na język angielski jest zgodna z zaleceniem do Konwencji Espoo, z którego wynika, że język ma być właściwy, jednak niekonieczne tożsamy z językiem urzędowym danego państwa. Niemniej w przypadku wiążących Polskę umów bilateralnych zawsze konieczne będzie przetłumaczenie dokumentacji na język danego państwa (lit. b). Zmiana spowoduje obniżenie kosztów ponoszonych przez inwestora w sytuacji oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na terytorium więcej niż jednego państwa, ponieważ tłumaczenie dokumentacji odbywa się na język angielski bądź inny ustalony przez strony język.

Obowiązki nałożone na inwestora w przypadku dużych projektów mogących mieć wpływ na kilka stron narażonych w obecnie obowiązującym stanie prawnym generują dla niego wysokie koszty, związane z zapewnieniem odpowiednich tłumaczeń często obszernej dokumentacji. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem zmienianego w projekcie przepisu, dokumentacja niezbędna do przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko sporządzana jest w języku państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie. Jednoznaczna regulacja stwierdzająca obowiązek tłumaczenia na język państwa narażonego powoduje, że w przypadku uczestniczenia w postępowaniu transgranicznym kilku państw, inwestor zmuszony jest zapewnić tłumaczenia na każdy z tych języków.

Z obowiązującego obecnie art. 108 ust. 1 pkt 3 wynika, że organ administracji właściwy do wydania decyzji przekazuje GDOŚ: (a) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach bądź decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, 10, 14 i 18, jeżeli w ramach postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, (b) postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (w trybie art. 63 ust. 1) wraz z opiniami, o których mowa w art. 64 ust. 1, oraz (c) raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Projekt przewiduje zmianę lit. b. przez zniesienie obowiązku nałożonego na organ właściwy do wydania dśu w procedurze transgranicznej, w zakresie przedstawienia GDOŚ opinii organów wydawanych w trybie art. 64 ust. 1 ustawy ooś (opinie dotyczące zasadności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć z II grupy), ponieważ opinie te znajdują swoje odzwierciedlenie w postanowieniu, o którym mowa w art. 63 ust. 1, przekazywanym GDOŚ.

Jednocześnie poszerzono katalog dokumentów przekazywanych GDOŚ w trakcie procedury tooś o postanowienie wydawane na podstawie art. 69 ust. 3 ustawy ooś, którym właściwy organ określa zakres raportu, a także o postanowienie w sprawie przeprowadzenia postępowania transgranicznego (art. 108 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś). Postanowienie określające zakres raportu jest istotne dla GDOŚ, ponieważ uwzględnia informacje, jakie powinny zostać przedstawione, zbadane i przeanalizowane przez inwestora przygotowującego raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w tym możliwe transgraniczne oddziaływanie na środowisko. Co więcej, zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy ooś, uwagi i wnioski dotyczące karty informacyjnej przedsięwzięcia złożone przez państwo uczestniczące w postępowaniu w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko rozpatruje się przy wydawaniu postanowień, o których mowa w art. 63 ust. 1 i art. 69 ust. 3. W związku z powyższym zasadne jest przekazanie do GDOŚ postanowienia, które zawiera wnioski złożone przez państwo uczestniczące w postępowaniu. Postanowienie, o którym mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1, jest kluczowe dla GDOŚ w celu efektywnej koordynacji postępowania transgranicznego.

Reasumując, w ramach dokumentacji przekazywanej do GDOŚ uwzględniono postanowienia obejmujące pełne spektrum informacji mających wpływ na przebieg postępowania transgranicznego. Usunięto natomiast dokumentację, której przekazanie powoduje powielanie informacji (opinie, o których mowa w art. 64 ust. 1). Z drugiej strony brak dokumentacji określonej w art. 69 ust. 3 oraz art. 108 ust. 1 pkt 1 skutkuje brakiem posiadania przez GDOŚ pełnych informacji dotyczących postępowania transgranicznego, które GDOŚ powinien posiadać z uwagi na konieczność zapewnienia prawidłowej koordynacji postępowania transgranicznego.

Art. 108 ust. 4

W projekcie zakłada się zmianę art. 108 ustawy ooś przez uchylenie w ust. 4 pkt 2 i 3, co znosi obowiązek tłumaczenia przez wnioskodawcę wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a i b, oraz postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wraz z opiniami, o których mowa w art. 64 ust. 1.

Obowiązek przekazywania powyższych dokumentów do państwa, na którego terytorium może oddziaływać przedsięwzięcie, nie wynika z wiążących Polskę przepisów międzynarodowych.

Art. 109 ust. 3 w pkt 2 lit. b

Przepis ten został zmodyfikowany w zakresie dokumentacji przekazywanej państwu narażonemu w sposób analogiczny do zmian wprowadzonych w art. 108 ust. 1 pkt 3 lit. b.

Art. 112

Art. 112 ustawy ooś zostaje zmieniony w zakresie, w jakim reguluje obowiązek tłumaczeń dokumentacji dla państw narażonych z odniesieniem do art. 108 ust. 1 pkt 1.

Ze względu na dotychczasową regulację, wnioskodawca ponosi wysokie koszty związane z zapewnieniem odpowiednich tłumaczeń decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem decyzja, wydana dla przedsięwzięcia, dla którego było prowadzone postępowanie tooś, przekazywana jest państwom, które uczestniczyły w tym postępowaniu. W związku z powyższym decyzja w części, która umożliwi drugiemu państwu zapoznanie się, w jaki sposób wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko zostały rozpatrzone i uwzględnione przy wydawaniu decyzji, sporządzana jest w języku tego państwa. Jednoznaczna regulacja stwierdzająca obowiązek tłumaczenia na język państwa narażonego może spowodować, że w przypadku uczestniczenia w postępowaniu transgranicznym kilku państw, obowiązek tłumaczenia będzie dotyczyć również kilku języków.

Art. 113

Zmiany w ust. 1 i 3 są zmianami wynikowymi związanymi z wprowadzeniem ustępów w art. 47 i modyfikacji nomenklatury. Jednocześnie dokonano zmian redakcyjnych wpływających na poprawę brzmienia tych jednostek redakcyjnych. W ust. 2 dodano odniesienie do artykułu regulującego kwestię tłumaczeń dokumentacji dla państw narażonych na oddziaływanie transgraniczne.

Art. 115 ust. 1, art. 116, art. 117 i art. 117a

Zmiany zaproponowane w tych przepisach są konsekwencją modyfikacji art. 46 i art. 47 ustawy, do których odsyłają te przepisy w zakresie dotyczącym projektów dokumentów i projektów zmiany dokumentów strategicznych, które mogą podlegać konsultacjom z państwem trzecim.

Ponadto projekt przewiduje dodanie ust. 2 w art. 117 ustawy ooś. Przepis ten reguluje kwestię tłumaczeń dokumentów, o których mowa w art. 46 i art. 47 ust. 1 (dokumenty podlegające sooś), która nie była dotychczas uwzględniona w ustawie ooś. Zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy SEA, Państwa Członkowskie zapewniają, że w razie przyjęcia planu lub programu powiadamia się organy określone w art. 6 ust. 3 niniejszej dyrektywy, społeczeństwo i każde Państwo Członkowskie, z którym prowadzono konsultacje, jak również udostępnia im się opracowywane dokumenty. Ponadto zgodnie z art. 11 ust. 2 *Protokołu w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do Konwencji o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym*, Strona pochodzenia zapewni, że w przypadku przyjęcia planu lub programu społeczeństwo, organy ochrony środowiska i zdrowia, państwa uczestniczące w postępowaniu transgranicznym są poinformowane oraz że jest im udostępniony plan lub program, łącznie z oświadczeniem podsumowującym, w jaki sposób wzięto w nim pod uwagę względy środowiskowe, w tym zdrowotne, w jaki sposób uwzględniono uwagi

otrzymane od społeczeństwa, organów oraz państw uczestniczących w postępowaniu, a także uzasadnienie dla przyjęcia projektu w świetle rozważonych rozsądnych wariantów alternatywnych.

Przekazanie tłumaczenia części dokumentacji umożliwi zainteresowanej społeczności państwa uczestniczącego w postępowaniu skuteczne uczestnictwo w procedurze przez podanie w sposób właściwy (tj. w języku zrozumiałym dla każdego obywatela danego kraju) informacji znajdujących się w przyjętym projekcie dokumentu oraz jego podsumowania wraz z uzasadnieniem (w tym informacji na temat uwzględnienia uwag i wniosków zgłaszanych przez państwo uczestniczące w postępowaniu, jak również jego obywateli).

W związku z powyższym kwestia tłumaczeń dokumentacji przekazywanej państwu uczestniczącemu w postępowaniu została uregulowana niniejszym przepisem.

W art. 117 jednoznacznie wskazano, iż organem odpowiedzialnym za sporządzenie tłumaczeń dokumentów jest organ administracji opracowujący projekt dokumentu lub projekt zmiany tego dokumentu. Brak takiego wskazania w obecnym stanie prawnym powoduje lukę prawną, skutkującą znacznym wydłużeniem procedury strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, z uwagi na konieczność ustalenia organu właściwego w tym zakresie. W konsekwencji państwa uczestniczące w procedurze otrzymują przyjęty dokument z dużym opóźnieniem. Brak zobowiązania stosowania przepisów art. 117 przez inne podmioty opracowujące projekty dokumentów, które często są bardzo obszerne, skutkowałaby dalszym brakiem odpowiedzialności, do kogo należy kwestia zapewnienia tłumaczeń.

Ponadto wprowadzono nowy przepis art. 117a, który został dodany w celu regulacji sytuacji, w której projekty dokumentów są przygotowywane przez inne podmioty niż organy państwowe, tak aby zobowiązać je do stosowania powyższych przepisów.

Art. 118 ust. 2

Nowo wprowadzony przepis umożliwi RDOŚ właściwemu ze względu na obszar możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko przekazywanie dokumentów zawierających informacje o przedsięwzięciu podejmowanym poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego realizacja może oddziaływać na środowisko na jej terytorium, lub projekcie dokumentu opracowywanym poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego skutki realizacji mogą oddziaływać na środowisko na jej terytorium, również innym organom celem zaopiniowania. Rozwiązanie takie stworzy możliwość zasięgnięcia opinii innych organów właściwych ze względu na rodzaj inwestycji (np. Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w zakresie gazociągu podmorskiego) lub przewidywany charakter i zakres oddziaływań.

Art. 119 ust. 1

Zgodnie z obowiązującą obecnie procedurą postępowania transgranicznego, w przypadku gdy oddziaływanie pochodzi z zagranicy, po stwierdzeniu zasadności przystąpienia do postępowania

dotyczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, RDOŚ informuje o tym GDOŚ i po przystąpieniu do postępowania wykląda do wglądu w języku polskim dokumenty, o których mowa w art. 118, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do analizy oddziaływania przedsięwzięcia albo skutków realizacji dokumentu na środowisko.

Proponowana zmiana nakłada na RDOŚ obowiązek wyłożenia do wglądu pełnej dokumentacji, natomiast część tłumaczona na język polski dotyczyć będzie, jak dotychczas, dokumentacji w zakresie, w jakim jest ona niezbędna do analizy oddziaływania przedsięwzięcia albo skutków realizacji dokumentu na środowisko. Dokumentacja przekazywana przez państwo, na którego terytorium realizacja przedsięwzięcia lub projektu dokumentu może oddziaływać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, często obejmuje obszerną dokumentację w języku danego państwa, ale jedynie fragmenty dokumentacji zawierają informacje stanowiące przesłanki do ich przetłumaczenia na język polski. Dlatego możliwość udostępnienia społeczeństwu pełnej dokumentacji, również w innym języku niż język polski, nie powinna być wykluczona. Proponowana zmiana umożliwi społeczeństwu, które posługuje się również językiem danego kraju, dostęp do pełnej dokumentacji.

III. Zmiany dotyczące decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (dśu) i inne

Art. 21 ust. 2 pkt 2–4a i 8

Zmiany zaproponowane w tych przepisach są konsekwencją modyfikacji art. 46 i art. 47 ustawy, do których odsyłają te przepisy w zakresie dotyczącym projektów dokumentów i projektów zmiany dokumentów strategicznych, a także modyfikacji art. 53 ust. 1 (który polega na doprecyzowaniu, że uzgodnieniu podlega stanowisko organu) oraz uchylecia ust. 2 w art. 63.

Art. 63 ust. 2 i 2a

W obowiązującym stanie prawnym przeprowadzenie ooś dla przedsięwzięć z I grupy jest obligatoryjne z mocy ustawy ooś (art. 59 ust. 1 pkt 1), natomiast w stosunku do planowanych przedsięwzięć z II grupy właściwy organ, uznając, że obowiązek taki zachodzi (po zasięgnięciu opinii innych organów), stwierdza go w drodze postanowienia (art. 63 ust. 1). W przypadku gdy organ nie stwierdzi takiego obowiązku, rozstrzygnięcie w tym zakresie zapada w formie postanowienia (art. 63 ust. 2), na które nie przysługuje zażalenie. Strona może kwestionować to rozstrzygnięcie na etapie odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ze względu na analogiczne wymagania co do zawartości uzasadnienia postanowienia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i uzasadnienia decyzji środowiskowej (odpowiednio art. 65 ust. 3 i art. 85 ust. 2 pkt 2), treść uzasadnienia tego postanowienia jest powtarzana w decyzji środowiskowej. Dublowanie czynności urzędowych i treści obu rozstrzygnięć nie jest konieczne, wobec czego niniejszy projekt eliminuje z procedury postanowienie o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na

środowisko. Powyższego dokonuje się poprzez uchylenie art. 63 ust. 2 ustawy ooś, a także uchylenie lub zmianę innych przepisów ustawy ooś powołujących się na art. 63 ust. 2, w tym: art. 21 ust. 1 pkt 8, art. 62 ust. 2a, art. 64 ust. 1, art. 65 ust. 1 i 3 oraz art. 84 ust. 1.

Art. 64 ust. 1b

W proponowanym przepisie przewidziano środek zaskarżenia postanowienia RDOŚ stwierdzającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko ze względu na oddziaływanie na obszar Natura 2000, przez wskazanie, że można je skarżyć w zażaleniu, o którym mowa w art. 65 ust. 2.

Art. 64 ust. 1d

Planowane wprowadzenie do ustawy ooś art. 64 ust. 1d związane jest z uchyleniem art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 ustawy ooś. Niniejszy projekt zakłada bowiem przekazanie wójtom, burmistrzom i prezydentom miast kompetencji do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. i, czyli przedsięwzięć, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Z uwagi na zmiany w art. 75, w celu zapewnienia zgodności z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/92/UE *w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko* proponuje się wprowadzenie dodatkowych mechanizmów zapewniających właściwy rozdział funkcji i skuteczną kontrolę konfliktu interesów, w przypadku gdy organ właściwy do wydania decyzji jest również inwestorem. Zgodnie z treścią art. 9a dyrektywy 2011/92/UE: *Państwa członkowskie zapewniają, by właściwy organ lub organy w sposób obiektywny wykonywały obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy i nie znajdowały się w sytuacji, której konsekwencją może być konflikt interesów. W przypadku gdy właściwy organ jest również wykonawcą, państwa członkowskie wprowadzają przynajmniej – w obrębie organizacji uprawnień administracyjnych – właściwy rozdział funkcji pozostających w konflikcie przy wykonywaniu obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.* Biorąc pod uwagę, że w procesie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach kluczową rolę pełni ocena oddziaływania na środowisko, jako instrument, który w największym stopniu wpływa na ustalenie warunków realizacji przedsięwzięcia, uznać trzeba, że proponowany przepis w art. 64 ust. 1d zagwarantuje wymóg właściwego rozdziału funkcji pozostających w konflikcie przy wykonywaniu obowiązków wynikających z dyrektywy 2011/92/UE, właśnie przez przekazanie RDOŚ, jako organowi „niezależnemu”, decyzji co do obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Równocześnie nadanie regionalnym dyrektorom ochrony środowiska kompetencji, o których mowa w art. 76 ust. 1 ustawy ooś (omówionych w uzasadnieniu do zmiany art. 76), wzmocni nadzór nad działaniem jednostek samorządu terytorialnego również w tego typu sprawach.

Przedmiotowy projekt wprowadza ponadto możliwość zaskarżenia uzgodnienia RDOŚ w zażaleniu, o którym mowa w art. 65 ust. 2. Brak takiej regulacji oznaczałoby, że zastosowanie mógłby znaleźć art. 142 k.p.a. przewidujący, że postanowienie, na które nie służy zażalenie, można zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji. W konsekwencji inwestor dopiero po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach miałby możliwość wykazania przed organem odwoławczym, że nie było przesłanek do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W przepisie przejściowym przewidziano, że postępowania będące w toku będą kontynuowane przez dotychczasowe organy właściwe do wydania dśu.

Art. 64 ust. 2 pkt 3

Projekt zakłada, że w art. 64 ust. 2 ustawy ooś określającym, co należy przedłożyć organom właściwym do wydania opinii o potrzebie przeprowadzenia ooś, do wyłączenia inwestycji, dla których nie dołącza się wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informacji o jego braku, wprowadza się inwestycje mieszkaniowe oraz inwestycje towarzyszące realizowane na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. *o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących* (Dz. U. poz. 1496). Przedmiotowa zmiana art. 64 ust. 2 pkt 3 ma na celu ujednoczenie regulacji zawartych w ustawie ooś w zakresie inwestycji mieszkaniowych wskazanych powyżej, przez zapewnienie zgodności tego przepisu z art. 80 ust. 2 ustawy ooś, który określa, dla jakich przedsięwzięć przed wydaniem dśu nie bada się zgodności lokalizacji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Z tej przyczyny analogiczne zmiany zostały zaproponowane w art. 74 ust. 1 pkt 5 i art. 77 ust. 2 pkt 3.

Ponadto wykaz inwestycji z II grupy, dla których nie jest wymagane załączanie dokumentów, o których mowa w zmienianym przepisie, rozszerza się o inwestycje w zakresie budowy i utrzymywania publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, przesyłania i odprowadzania ścieków. Zgodnie z art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2204, z późn. zm.) przedsięwzięcia w powyższym zakresie zaliczane są do inwestycji celu publicznego. Zmiana ta i analogiczne zmiany w art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3 i art. 80 ust. 2 wynikają z proponowanej rezygnacji badania w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodności lokalizacji tego typu przedsięwzięć z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 64 ust. 2a

Wprowadzony w projekcie przepis nakłada na organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego będący właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 75 ust. 1 pkt 4) obowiązek przedkładania RDOŚ, w ramach procedury zasięgnięcia opinii co do konieczności przeprowadzenia ooś dla II grupy, zaświadczenia o tym, czy wnioskodawca jest podmiotem zależnym od jednostki samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy

do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Regulacja ta ma na celu przyjęcie prawidłowej formy rozstrzygnięcia przez RDOŚ biorącego udział w opiniowaniu planowanego przedsięwzięcia na podstawie art. 64 ustawy ooś. Jednocześnie przepis nakłada na organ prowadzący postępowanie o wydanie dsu obowiązek uzasadnienia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska informacji, czy wnioskodawca jest podmiotem zależnym od jednostki samorządu terytorialnego, i udokumentowania tego faktu w aktach sprawy.

Art. 64 ust. 3a

W przepisie tym rozszerzono katalog działań, do których wykonania, w ocenie organów opiniujących zgodnie z art. 64 ust. 1, powinien zostać zobowiązany inwestor w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku stwierdzenia braku konieczności przeprowadzania ooś, i wprowadzono możliwość wskazania obowiązku monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Art. 64 ust. 4

Zmiana przepisu jest konsekwencją wprowadzenia w projekcie art. 64 ust. 1d, co wymaga poszerzenia katalogu rozstrzygnięć, dla których określa się w omawianym przepisie termin do ich wydania. W przepisie spójnik „lub” zastąpiono spójnikiem „i”, w celu zapewnienia jego poprawności legislacyjnej (zarówno opinie, jak i uzgodnienia powinny być wydawane w określonym terminie).

Art. 66 ust. 1 pkt 1, 9, 11b i 16

W przepisach tych ujednolicono terminologię dotyczącą poszczególnych etapów (faz) związanych z przedsięwzięciem. Wskazano, że chodzi o fazę realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia. W pkt 1 w lit. c doprecyzowano rozwiązanie o fazę realizacji przedsięwzięcia, gdyż rozwiązanie było dotychczas ograniczone do fazy funkcjonowania przedsięwzięcia. Wprowadza się także uzupełnienie raportu oddziaływania na środowisko w celu uzyskania informacji, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne. Informacje w tym zakresie są bowiem niezbędne dla organu właściwego do spraw oceny wodnoprawnej do uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, dlatego ich zawarcie już na etapie sporządzania raportu jest konieczne.

Art. 66 ust. 1 pkt 19

Niniejszy projekt wprowadza zmiany w zakresie wymagań dla autorów prognoz oddziaływania na środowisko oraz raportów o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku zespołu autorów – dla kierującego tym zespołem. W proponowanym brzmieniu art. 74a ust. 2 pkt 2, wśród wymogów dla tych osób wymienia się m.in. wymagane doświadczenie w pracach zespołów przygotowujących raporty lub prognozy oddziaływania na środowisko. Natomiast art. 66 ust. 1 pkt 19 ustawy ooś dotychczasowy obowiązek umieszczenia imienia, nazwiska i podpisu autora lub kierującego

zespołem autorów rozszerza na ten zespół, co powinno wyeliminować wątpliwości co do składu zespołu autorów raportu.

Art. 72 ust. 4 i 4a

W obecnym stanie prawnym decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach można dołączyć do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 (np. pozwolenia na budowę), oraz do zgłoszeń, o których mowa w art. 72 ust. 1a ustawy ooś, w terminie 6 lat od dnia, kiedy dśu stała się ostateczna. Aktualnie art. 72 ust. 4 pozwala organowi, który wydał tę decyzję, na wydłużenie ww. terminu do 10 lat, w sytuacji spełnienia przesłanek dotyczących etapowej realizacji przedsięwzięcia oraz aktualności warunków realizacji inwestycji określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Niniejszy projekt ustawy przewiduje usunięcie pierwszej spośród ww. przesłanek, bowiem pojęcie „etapowo” rodzi w praktyce wiele problemów interpretacyjnych, a możliwość dłuższego posługiwania się decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach powinna być uzależniona wyłącznie od tego, czy od czasu jej wydania uwarunkowania środowiskowe nie uległy istotnej zmianie, a więc, czy decyzja zachowuje swoją aktualność pod względem merytorycznym. Ponadto przepis materialny stanowiący podstawę do wystąpienia o wydanie postanowienia w tej sprawie nie przewiduje terminu złożenia takiego wniosku. Wniosek taki może zostać złożony na długo przed upływem 6-letniego terminu, czyli przed zaistnieniem po stronie inwestora potrzeby wydłużenia ważności decyzji, podczas gdy, ze względu na zmiany zachodzące w środowisku, potwierdzenie przez organ aktualności warunków, a tym samym wydłużenie ważności dśu, powinno następować w jak najpóźniejszym czasie od jej wydania. Intencją tego przepisu w omawianym zakresie jest niewątpliwie prolongata decyzji na krótko od upłynięcia terminu jej „ważności”. Dlatego proponowana zmiana uniemożliwi składanie wniosków w tej sprawie przed upływem 5 lat od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna. Ponadto proponowana zmiana nakłada na wnioskującego obowiązek zawarcia w jego treści informacji na temat stanu środowiska i możliwości realizacji warunków wynikających z wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co ma stanowić materiał do oceny przez organ wydający postanowienia w sprawie przedłużenia terminu ważności decyzji.

Art. 74 ust. 1, 1-1c i 3

Projekt wprowadza zmiany w przepisach ustawy ooś dotyczących załączników do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w następującym zakresie:

W art. 74 ust. 1 pkt 3 i 6 wprost wskazano, że do wniosku można załączać mapę ewidencyjną i wypis z rejestru gruntów lub inny dokument wydany przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, w postaci papierowej lub w formie dokumentu elektronicznego. Dalej wprowadza się wymóg, aby mapa, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy ooś, była sporządzana na podkładzie wykonanym na podstawie ww. mapy ewidencyjnej. Obowiązek ten nie będzie dotyczył przedsięwzięć wskazanych w pkt 4 w art. 74 ust. 1 ustawy ooś. Dla tych przedsięwzięć wprowadza się wymóg

przedłożenia mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe. Zmiana w tym zakresie ma charakter porządkujący, ponieważ dotychczasowy art. 74 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś posługuje się nazwą mapa sytuacyjno-wysokościowa, która nie ma swojego odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach z zakresu prawa geodezyjnego i kartograficznego.

W celu wyeliminowania wątpliwości co do obszaru oddziaływania przedstawianego, który powinien być uwzględniony w załącznikach do wniosku, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3, 3a, 4 i 6, w przepisach tych wprowadzono odniesienie do art. 74 ust. 3a ustawy ooś. Jednocześnie sprecyzowano, że na mapie, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a, poza oznaczeniem obszaru oddziaływania należy wyznaczyć również odległość wprowadzaną w niniejszym projekcie w ust. 3a pkt 1.

W obecnym stanie prawnym, bez względu na liczbę stron postępowania w rozumieniu art. 74 ust. 3a ustawy ooś, inwestor obowiązany jest przedłożyć wypis z rejestrów gruntów lub inny dokument pozwalający na identyfikację stron. Powyższy obowiązek istnieje, mimo że zgodnie z art. 74 ust. 3 w sprawach, gdzie liczba stron wynosi ponad 20, ma zastosowanie art. 49 k.p.a. (doręczenie w formie obwieszczenia). W przypadku gdy stron postępowania jest więcej niż 20, to zgodnie z art. 1a lub 1b stosowne wypisy z rejestrów gruntów i mapy ewidencyjne nie muszą być składane do organu wraz z wnioskiem o wydanie decyzji, ale na późniejszym etapie, tj. wraz z raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, albo po wydaniu postanowienia o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Wyjątek (art. 74 ust. 1 pkt 4 i ust. 1c) dotyczy przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4–5, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli oraz inwestycji w zakresie terminalu, kiedy nie wymaga się dokumentu, o którym mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3 i 6.

W niniejszym projekcie wyjątek, o którym mowa w ust. 1c, wprowadza się jako regułę dla wszystkich rodzajów przedsięwzięć w ten sposób, że rezygnuje się z wypisów z rejestru gruntów lub innego dokumentu wydanego przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, w przypadku kiedy zastosowanie ma art. 49 k.p.a. Projekt zakłada stosowanie tej regulacji, w przypadku kiedy liczba stron przekroczy 10, a nie jak dotychczas 20. Jednocześnie całkowicie rezygnuje się z dotychczasowych rozwiązań proceduralnych zawartych w art. 74 ust. 1a i 1b ustawy ooś i wprowadza obowiązek składania załączników, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3 i 6, wraz z tym wnioskiem (jeżeli są wymagane). Wobec tego projekt, uchylając przepisy art. 74 ust. 1a–1c ustawy ooś, w ust. 1a o nowym brzmieniu wprowadza ogólną regulację, że jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organu, czy stron jest więcej niż 10, może on wezwać inwestora do wykazania, że liczba stron przekracza 10, np. przez przedłożenie wypisów z rejestru gruntów pozwalających na potwierdzenie według danych ewidencyjnych, że liczba stron jest równa lub większa niż 11.

Zgodnie z art. 49 § 1 k.p.a. jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego

obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. Obecnie w ustawie o oś przepisem szczególnym jest art. 74 ust. 3, według którego, w przypadku gdy liczba stron postępowania w sprawie wydania dśu oraz w sprawie uchylecia lub zmiany, stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia decyzji dśu lub wznowienia takiej decyzji przekracza 20, stosuje się art. 49 k.p.a. Jak juź wspomniano, proponowana zmiana zmniejsza liczbę stron postępowania do 10. Analogiczne rozwiązanie znajduje się w art. 401 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne. Zmniejszenie liczby stron postępowania do 10 w omawianej sytuacji podyktowane jest koniecznością odformalizowania wymogów dla organów wydających dśu, co ma skrócić czas prowadzonego postępowania. Jednocześnie proponowany przepis nie wymienia enumeratywnie, jak unormowanie dotychczasowe, rodzajów postępowań, w których ww. przepis k.p.a. znajdzie zastosowanie, wskazując ogólnie, że są to wszystkie postępowania w sprawie dśu.

Art. 74 ust. 3a

Z dniem 1 stycznia 2018 r. wprowadzono do ustawy o oś przepis określający sposób ustalania obszaru oddziaływania przedsięwzięcia na potrzeby określania zasięgu kopii map ewidencyjnych i wypisów z ewidencji gruntów i ustalania kręgu stron postępowania. Jedną z trzech samodzielnych przesłanek wystarczających do uznania danego terenu za znajdujący się w obszarze oddziaływania inwestycji jest okoliczność, że dane działki sąsiadują bezpośrednio z nieruchomością, na której ma być realizowane przedsięwzięcie, bez względu na to, na jakim obszarze tej nieruchomości będzie zlokalizowane przedsięwzięcie. W wielu przypadkach literalna wykładnia obowiązującego przepisu art. 74 ust. 3a pkt 1 ustawy o oś prowadzi do sytuacji, w których status strony przysługuje wszystkim podmiotom posiadającym prawo rzeczowe do nieruchomości położonych w znacznej odległości – nawet kilku kilometrów – od terenu planowanej inwestycji, mimo że w sprawie nie zachodzą pozostałe przesłanki do uznania takiej osoby za stronę postępowania. Dla przykładu, gdy inwestycja realizowana jest na rozległej działce, której długość wynosi kilka lub więcej kilometrów, to mimo iż przedsięwzięcie jest realizowane na jej fragmencie, liczba stron postępowania w sprawie decyzji środowiskowej w rozumieniu art. 74 ust. 3a pkt 1 ustawy o oś jest znaczna, bowiem odnosi się do wszystkich sąsiednich działek bez względu na usytuowanie planowanego przedsięwzięcia. Zatem mimo że wiele z tak ustanowionych stron nie posiadałoby tego statusu na podstawie art. 28 k.p.a., to omawiany przepis szczególny w sposób nieuzasadniony ten status ustanawia, co również powoduje zwiększenie kosztów postępowania po stronie inwestora z uwagi na wymóg załączania wypisów z ewidencji gruntów i kopii map ewidencyjnych.

Niniejszy projekt przewiduje wprowadzenie odległości 100 m od granicy terenu, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, bez względu na podział geodezyjny terenu (granice działek

ewidencyjnych), jako podstawowej przesłanki do uznania tego terenu za obszar oddziaływania. Jednocześnie bez zmian pozostają pozostałe przesłanki wymienione w art. 74 ust. 3a (pkt 2 i 3), w związku z czym projektowana regulacja nie pozbawi statusu stron postępowania podmiotów legitymujących się prawem rzeczowym do nieruchomości położonych poza 100 m od terenu przedsięwzięcia, znajdujących się w strefie przekroczeń standardów jakości środowiska czy w zasięgu znaczącego oddziaływania. W rezultacie proponuje się, aby obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, ustalany był według przyjętego w niniejszym projekcie stałego kryterium odległościowego wynoszącego 100 m oraz według kryterium ustalanego indywidualnie w oparciu o charakter oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, z uwzględnieniem wariantu zaproponowanego przez wnioskodawcę, ewentualnie z uwzględnieniem wariantu wskazanego na podstawie art. 81 ust. 1. Wspomnieć należy, że przedmiotowe rozwiązanie nie wprowadza – co do zasady – zmian dotyczących praw stron, gdyż ich oparcie na prawie rzeczowym do nieruchomości już funkcjonuje w aktualnych regulacjach ustawy ooś. Przesłanka dotycząca praw rzeczowych do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, pozwala w możliwie najszerszy i optymalny sposób uwzględnić osoby potencjalnie dotknięte skutkami znaczącego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia. Przykładowo uwzględnienie również praw obligacyjnych (najem, dzierżawa czy użyczenie) uniemożliwiłoby organowi właściwe ustalenie kręgu stron postępowania, bowiem fakt zawierania takich umów nie jest ewidencjonowany w żadnych powszechnie dostępnych wykazach i w odróżnieniu od praw rzeczowych podlega dużej zmienności w czasie. Ponadto między interesami podmiotu wykazującego się prawem własności nieruchomości a interesami podmiotu wykazującego się prawem obligacyjnym może zachodzić konflikt. W takiej sytuacji trudno byłoby rozstrzygnąć organowi, który z tych interesów powinien mieć pierwszeństwo albo który z tych interesów powinien być w ogóle uwzględniony.

Art. 74 ust. 3b–3h

Przedmiotowy projekt wprowadza przepisy mające na celu usprawnienie procedury wydawania dśu w zakresie ustalania stron postępowania.

Przepis ust. 3b wskazuje sposób ustalania przez organ prowadzący postępowanie faktu przysługiwania danym podmiotom praw rzeczowych do nieruchomości znajdującej się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia. Podstawowym dokumentem ustalającym tę okoliczność jest treść wypisu z rejestru gruntów, ale kwestia ta wzbudza wątpliwości ze względu na częstą nieaktualność tego wypisu, co ma szczególną wagę w przypadku długotrwałych postępowań w sprawie dśu. Projekt zmiany ustawy ooś wprowadza domniemanie ich aktualności. W dalszej kolejności organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania dśu w celu wykazania statusu strony podmiotu wnoszącego podanie w toku tego postępowania powinien brać pod uwagę inne dokumenty przez niego dostarczone. Projektowany przepis ustanawia fikcję doręczenia, w przypadku gdy dane wynikające z strony dokumentu, o którym mowa w art. 74 ust. 1 pkt 6, są nieaktualne.

Powyższa norma (art. 74 ust. 3b) znajduje potwierdzenie w kolejnym przepisie – ust. 3 stanowiącym *lex specialis* w stosunku do art. 97 § 1 pkt 1 i 4 k.p.a., zgodnie z którym nie zawiesza się postępowania w sprawie wydania dśu w przypadku występienia okoliczności, o których mowa w przywołanych przepisach k.p.a. Decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach niejednokrotnie stanowią przedsięwzięcia o doniosłym znaczeniu dla funkcjonowania gospodarki kraju. Konieczność zawieszenia postępowania w sprawie ich wydania, w sytuacji śmieri strony lub w przypadku wszczęcia postępowania, wynika z treści art. 97 § 1 i 4 k.p.a. Procedura ustalenia kręgu spadkobierców po zmarłej stronie postępowania jest co do zasady długotrwała. Stwierdzenie nabycia spadku oraz poświadczenie dziedziczenia, jako druga dopuszczalna przez prawo forma ustalenia spadkobiercy, co do zasady nie może nastąpić przed upływem sześciu miesięcy od dnia śmieri strony. Ponadto organ prowadzący postępowanie w sprawie dśu nie ma legitymacji prawnej do występienia o stwierdzenie przez sąd nabycia spadku i w ten sposób ustalenia kręgu spadkobierców po zmarłym.

Projektowane przepisy wprowadzają domniemanie prawdziwości danych zawartych w dokumentach przedłożonych przez wnoszącego podanie. Proponowane zmiany mają na celu zapobieżenie konieczności zawieszenia postępowania w sprawie dśu w sytuacji śmieri stron postępowania lub nieaktualnych danych w momencie wszczęcia postępowania w sprawie dśu.

Kolejne przepisy ust. 3d i 3h określają zasady postępowania w przypadku przeniesienia praw rzeczowych w trakcie prowadzonego postępowania w sprawie dśu na inny podmiot. Ustawa nakłada w takim przypadku na podmioty, między którymi nastąpiło przeniesienie praw rzeczowych, obowiązek poinformowania organu prowadzącego postępowanie w sprawie dśu, z zastrzeżeniem, że niedokonanie powyższego będzie stanowić przeszkodę procesową do wznowienia postępowania przez podmiot, który nie brał w nim udziału.

W przypadku nieuregulowanego lub nieujawnionego stanu prawnego nieruchomości, z zastrzeżeniem, że nie doszło do doręczenia zgodnie z treścią ust. 3b, organ prowadzący postępowanie doręczy zawiadomienia o wszczęciu postępowania o wydanie dśu i o jej wydaniu w drodze obwieszczenia. Projektowane przepisy określają również, co należy rozumieć pod pojęciem nieuregulowanego stanu prawnego.

Art. 74a ust. 2 pkt 2

Proponowana zmiana art. 74a ust. 2 pkt 2 ustawy ooś skraca wymóg 5-letniego doświadczenia w pracach w zespołach przygotowujących raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub prognozy oddziaływania na środowisko do okresu 3-letniego, a wymóg udziału w przygotowaniu tych opracowań, zastępuje obowiązkiem bycia członkiem zespołu autorów.

Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. a tiret drugie oraz lit. b, t oraz u

W wyniku zmiany art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz ust. 6 kompetencje do wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć planowanych na terenach zamkniętych, z wyłączeniem terenów ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej, przechodzą z RDOŚ na pozostałe organy wskazane w art. 75 ust. 1 ustawy ooś. Podkreślić trzeba, że właściwość ogólną ustawa przyznaje organom wykonawczym jednostek samorządu terytorialnego (art. 75 ust. 1 pkt 4), pozostałe organy, tj. regionalni dyrektorzy ochrony środowiska, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, starości oraz dyrektorzy regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych, mają przyznaną właściwość szczególną, wynikającą z zakresu ich działania (z wyjątkiem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, który właściwy jest do wydania decyzji w przypadku inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej). Regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy do wydania decyzji środowiskowej dla przedsięwzięć wymienionych w ustawie ooś ze względu na ich charakter i znaczenie – wymienionych w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. a rodzajów przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć określonych w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. c–r. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś organ ten jest również właściwy dla wszystkich pozostałych, w przypadku gdy bez względu na swój rodzaj i kategorię są realizowane na terenach zamkniętych. Okoliczność realizacji przedsięwzięcia na terenie zamkniętym nie ma żadnego wpływu merytorycznego i proceduralnego na prowadzone postępowanie administracyjne. Status terenu zamkniętego, z pominięciem specyfiki danego przedsięwzięcia, nie powinien więc stanowić przesłanki przedmiotowej do rozpatrywania spraw przez regionalnych dyrektorów, a raczej inwestycja taka powinna się mieścić w pojęciu „pozostałe przedsięwzięcia”, dla których zasadniczo organami właściwymi są organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego. Pozostawienie kompetencji RDOŚ w zakresie wydawania decyzji jest uzasadnione jedynie w stosunku do inwestycji realizowanych na terenach wojskowych, tj. terenów ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej. Przedsięwzięcia na tych terenach mają szczególne znaczenie dla obronności i bezpieczeństwa kraju, więc postępowania w ich przypadku powinny pozostać w kompetencji organu administracji rządowej niezespolonej, a nie przechodzić do zadań organów jednostek samorządu terytorialnego. Jednocześnie, ze względu na szczególny charakter inwestycji w zakresie linii kolejowych oraz inwestycji w zakresie Centralnego Portu Komunikacyjnego, RDOŚ będzie organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego typu przedsięwzięć.

Art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. l

Zgodnie z art. 1 pkt 37 lit a tiret drugie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936 i 2171), z dniem 1 stycznia 2017 r. regionalny dyrektor ochrony środowiska stał się organem właściwym do

wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku planowanych przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zmiana właściwości organu spowodowała znaczące obciążenie regionalnych dyrektorów ochrony środowiska i stanowi realne zagrożenie wydłużenia toczących się postępowań administracyjnych dla wielu inwestycji kluczowych z punktu widzenia podstawowych interesów państwa. Dlatego projekt zakłada uchylenie lit. 1 w art. 75 ust. 1 pkt 1. Powyższe rozwiązanie nie doprowadzi jednak do nieprawidłowości w zakresie orzekania w tych sprawach przez jednostki samorządu terytorialnego, gdyż jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania na środowisko, to uzgodnienie RDOŚ, o którym mowa w art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś, jest wiążące, a po zmianie przepisów RDOŚ będzie wypowiadał się w sposób wiążący również w sprawie konieczności przeprowadzenia dla danego przedsięwzięcia oceny oddziaływania na środowisko (zmiana do art. 64 ust. 1d i jej uzasadnienie w niniejszym projekcie).

Art. 75 ust. 4–6

Proponowane przepisy ustanawiają zasadę określania właściwości miejscowej dla organów wydających dśu, na terenie właściwości których znajduje się większa część nieruchomości. Zmiana w powyższym zakresie dotyczy formy współdziałania z pozostałymi organami biorącymi udział w podjęciu rozstrzygnięcia w tej sprawie. Obecnie obowiązujący przepis w sposób mało precyzyjny nakłada obowiązek wydania decyzji w porozumieniu z zainteresowanymi organami. Po zmianie współpraca organów będzie miała charakter niewiązący. Organy właściwe na terenach, na których znajdować się będzie mniejsza część terenu przeznaczonego pod inwestycję, będą przedstawiać stanowisko w formie opinii. Proponowana zmiana zgodna jest z zasadą określania właściwości miejscowej wyrażoną w art. 21 § 1 pkt 1 k.p.a.

W związku z uchyleniem właściwości rzeczowej regionalnych dyrektorów ochrony środowiska w zakresie wydawania decyzji na terenach zamkniętych ust. 6 traci swoją aktualność.

Art. 76

W obecnym stanie prawnym organem uprawnionym do podejmowania formalnych działań, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wydawania przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2–4 ustawy ooś, decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, poza uprawnieniami ogólnymi wynikającymi z k.p.a., jest Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska. Z uwagi na mnogość wniosków o podjęcie interwencji w tego typu sprawach, projekt przewiduje przeniesienie kompetencji w tym zakresie na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, co pozwoli na szybsze i efektywniejsze korzystanie z tych kompetencji przez organy lepiej rozeznane w lokalnych uwarunkowaniach. Ponadto projekt zakłada, że interwencja RDOŚ będzie podejmowana tylko

w stosunku do wydanych już decyzji. W przypadku nieprawidłowości stwierdzonych przez regionalnych dyrektorów będą oni mieli obowiązek skierowania odpowiedniego wystąpienia, w tym wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

W przypadkach spraw o szczególnej wadze lub zawiłych, sprawa rozpatrzenia konieczności skierowania wniosku o stwierdzenie nieważności dśu lub podjęcia innych działań będzie mogła zostać przekazana przez regionalnych dyrektorów Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska. Przekazanie sprawy wymagać będzie uzasadnienia.

Projekt ustanawia również podstawę materialną (art. 76 ust. 3) do wystąpienia przez RDOŚ o stwierdzenie nieważności decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w przypadku ich wydania bez wymaganej prawem dśu.

Ponadto w art. 76 wprowadza się nowy przepis w ust. 4, który ma na celu uregulowanie uprawnień RDOŚ, w sytuacji gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu do zgłoszenia mimo braku wymaganej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Taka sytuacja może wystąpić w dwóch przypadkach:

- 1) w przypadku zgłoszenia robót budowlanych;
- 2) w przypadku zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części.

W pierwszym przypadku sam fakt przyjęcia zgłoszenia bez sprzeciwu na gruncie Prawa budowlanego wymaga podjęcia przez organ nadzoru budowlanego działań z urzędu, o których mowa w art. 50 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego. Na mocy art. 76 ust. 4 pkt 1 ustawy ooś o podjęcie takich działań będzie mógł się zwrócić również RDOŚ.

W drugim przypadku Prawo budowlane nie reguluje obecnie mechanizmu działania. Dlatego art. 76 ust. 4 pkt 1 ustawy ooś z jednej strony reguluje procedurę w przypadku przyjęcia zgłoszenia bez sprzeciwu, mimo braku wymaganej decyzji środowiskowej. Organ nadzoru budowlanego powinien bowiem podjąć działania wskazane w art. 71a Prawa budowlanego, z tym zastrzeżeniem, że nie będzie on naliczał opłaty legalizacyjnej (inwestor nie dokonał samowolnej zmiany sposobu użytkowania, ale dokonał zgłoszenia, w stosunku do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej przez swój bład nie wniósł sprzeciwu – inwestor nie powinien zatem płacić za bład organu). Z drugiej strony podejmowanie takich działań będzie możliwe na wniosek RDOŚ.

Art. 77 ust. 1 pkt 2

W obowiązującym stanie prawnym organy właściwe do wydania dśu dla II grupy stwierdzają w drodze postanowienia o obowiązku przeprowadzenia ooś. Postanowienie w tej sprawie wydawane jest po zasięgnięciu opinii m. in. organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1–3, 10–19 oraz 21–24, a także uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b. Następnie zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania na środowisko, to organ właściwy do wydania dśu ma obowiązek zasięgnięcia opinii organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej również wtedy, kiedy organ ten wyraził

opinię o braku konieczności przeprowadzenia ooś. Proponowana w projekcie zmiana znosi obowiązek udziału organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w procedurze oceny oddziaływania na środowisko, w przypadku gdy nie stwierdził on konieczności przeprowadzenia tej oceny.

Art. 77 ust. 6–8

Obowiązujący przepis ustawy ooś ustanawia 30-dniowy termin do wydania opinii i uzgodnień uzyskiwanych przez organ wydający dśu, jeżeli przed jej wydaniem przeprowadzana jest procedura ooś. Zakres uzgodnień i opinii jest określony w art. 77 ust. 1. Przepis ten nie objął jednak swoją normą opinii wymienionych w art. 77 ust. 1 pkt 3 ustawy ooś, czyli opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego. Proponowana zmiana uzupełnia lukę w powyższym zakresie, jednocześnie upraszczając treść tego przepisu. Ponadto projekt zakłada zmianę w art. 77 ust. 7 ustawy ooś w zakresie wyliczenia uzgodnień i opinii, do których nie stosuje się przepisów art. 106 § 3, 5 i 6 k.p.a., przez uwzględnienie wszystkich rozstrzygnięć wymienionych w art. 77 ust. 1 ustawy ooś. W rezultacie wyłącza się możliwość złożenia zażalenia na postanowienie ministra właściwego do spraw środowiska (ust. 1 pkt 1a) i postanowienie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (ust. 1 pkt 1b) w przedmiocie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, w przypadku inwestycji liniowych celu publicznego w ich części przebiegającej odpowiednio przez obszar parku narodowego i obszar rezerwatu przyrody.

Art. 81 ust. 1

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie ma charakteru uznaniowego. W przypadku gdy inwestor spełnia wymogi ustawy ooś, właściwy organ powinien wydać dśu. W polskim prawie administracyjnym obowiązuje zasada skargowości. Organ administracyjny wydający dśu działa na wniosek i jest nim związany. Dlatego w przypadku gdy złożony wniosek w sprawie dśu jest zgodny z obowiązującymi przepisami, organ powinien orzec zgodnie z żądaniem.

Określenie „zasadność” jako okoliczność dająca podstawę do nałożenia na inwestora obowiązku realizacji inwestycji w innym wariantcie niż przez niego proponowanym nie stanowi ścisłego kryterium. Projekt zastępuje to określenie sformułowaniem „brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę”, co ma oznaczać niezgodność z wymogami określonymi w ustawie ooś, np. brak zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego czy brak możliwości nałożenia działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś, w zakresie adekwatnym do stwierdzonej w ocenie oddziaływania na środowisko potrzeby.

Art. 84 ust. 1

Zmiana ma na celu doprecyzowanie obowiązków organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Art. 86d

Wprowadzany art. 86d będzie stanowił przepis szczególny w stosunku do art. 98 § 1 k.p.a., zgodnie z którym postępowanie administracyjne może być zawieszona, na wniosek strony, na żądanie której postępowanie to zostało wszczęte, jeżeli nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu. Postępowanie w sprawie dsu stanowi rozbudowaną procedurę wymagającą precyzyjnego ustalenia stanu faktycznego. W trakcie postępowania może powstać po stronie inwestora potrzeba jego zawieszenia i pozostałe strony postępowania nie powinny mieć wpływu na rozstrzygnięcie organu w tej sprawie. Ponadto projekt przewiduje możliwość umorzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na wniosek inwestora, z zastrzeżeniem, że umorzenie nie będzie zagrażało interesowi społecznemu.

Projektodawca pozostawia rozpatrzenie wniosku o zawieszenie postępowania lub o jego umorzenie tzw. uznaniu administracyjnemu, nakładając na organ obowiązek uwzględnienia interesu społecznego, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 k.p.a. mającą zastosowanie w takich przypadkach, w których norma prawna nie przewiduje obowiązku określonego zachowania się organu, lecz możliwość wyboru sposobu załatwienia sprawy.

Art. 96 ust. 3

Zmiany w art. 96 ust. 3 mają charakter porządkowy. Dotychczasowy przepis, wzorowany na art. 74 ustawy, przewidywał obowiązek przedłożenia właściwemu miejscowo RDOŚ m.in. poświadczoną przez właściwy organ kopii mapy ewidencyjnej albo mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe, a także wypisu i wrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informacji o jego braku. Analogicznie do zmiany w art. 74 proponuje się możliwość przedłożenia mapy ewidencyjnej w wersji elektronicznej. W przypadku mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe proponuje się, aby taka możliwość wynikała ze skali przedsięwzięcia, a nie jego rodzaju – w każdym przypadku gdy przedsięwzięcie obejmuje powierzchnię powyżej 10 ha, możliwe było przedłożenie mapy sytuacyjno-wysokościowej zamiast mapy ewidencyjnej. Dodatkowo proponuje się rezygnację z obowiązku przedłożenia wypisu i wrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo informacji o jego braku, gdyż w postępowaniu prowadzonym dla przedsięwzięć innych niż przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko nie bada się ich zgodności z planem. Dotychczasowy wymóg jest zatem zbędny.

Art. 97 ust. 9a

Zgodnie z art. 97 ust. 1 ustawy ooś, RDOŚ stwierdza, w drodze postanowienia, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000. Natomiast w kolejnym etapie, po przeprowadzeniu oceny oddziaływania zgodnie z art. 98 ust. 1 ustawy ooś, organ wydaje postanowienie, w którym uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia (art. 98 ust. 2), albo odmawia ich

uzgodnienia (ust. 3). Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na obszar Natura 2000 obejmuje jedynie ocenę skutków realizacji danego przedsięwzięcia z punktu widzenia celów ochrony obszarów Natura 2000 narażonych na oddziaływanie. W przeciwieństwie do postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, analizy nie dotyczą pełnego spektrum oddziaływań, w szczególności wpływu na zdrowie i warunki życia ludzi. Stąd też w art. 98 ust. 7a ustawy o oś wskazano wprost, że stroną postępowania w sprawie wydania postanowienia, o którym mowa w art. 98 ust. 1, jest wyłącznie wnioskodawca, z zastrzeżeniem art. 44, który dotyczy organizacji ekologicznych. W świetle powyższego należy stwierdzić, że zasadne jest wprowadzenie analogicznej regulacji w odniesieniu do wcześniejszego etapu postępowania, a więc do etapu stwierdzania obowiązku oceny oddziaływania. W orzecznictwie wskazywano już, że mimo braku analogicznego przepisu w art. 97, stroną postępowania w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 jest również jedynie wnioskodawca (tak też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt: IV SA/Wa 50/18). Niemniej zasadne jest, aby kwestię tę uregulować w ustawie, co pozwoli na uniknięcie wątpliwości w tym zakresie.

Art. 130 ust. 1 i 2

Skróceniu ulega staż pracy wymagany do powołania na stanowisko regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz jego zastępcy. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że obecne wymagania formalne na stanowisko regionalnego dyrektora są zbyt rygorystyczne przy uwzględnieniu uwarunkowań rynku pracy. Proponowany przepis ma na celu stworzenie warunków formalnych do zapewnienia ciągłości kierowania regionalnymi dyrekcjami ochrony środowiska.

IV. Zmiany dotyczące innych ustaw

Art. 30 ust. 2, art. 71 ust. 1 pkt 3 oraz art. 71 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186)

Zmieniane przepisy Prawa budowlanego w powiązaniu z uprawnieniem RDOŚ, wynikającym z projektowanego art. 76 ust. 4 zmienianej ustawy o oś, mają zapobiegać realizacji obiektów budowlanych czy też zmianie sposobu użytkowania obiektów z pominięciem wymogu uzyskania dla takich obiektów dśu. W tym celu projekt precyzuje katalog działań stanowiących zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części w rozumieniu Prawa budowlanego. Zgodnie z proponowanym przepisem art. 71 ust. 1 pkt 3 tej ustawy będzie nią również podjęcie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zaliczanej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Jednocześnie, w celu zwiększenia przejrzystości w zakresie wymagań środowiskowych związanych z zamiarem realizacji inwestycji budowlanej, dokonano także zmiany art. 30 ust. 2 zdanie drugie oraz art. 71 ust. 2 pkt 6 Prawa budowlanego. Przepisy te doprecyzowano przez bezpośrednie

wskazanie na obowiązek dołączenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do zgłoszenia budowy lub robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego, który wynika z art. 72 ust. 3 w zw. z art. 72 ust. 1a ustawy ooś. W przypadku niedopełnienia tego obowiązku zastosowanie znajdują odpowiednio, obecnie obowiązujące, art. 30 ust. 5c lub art. 71 ust. 3 Prawa budowlanego, z których wynika z kolei obowiązek organów architektoniczno-budowlanych w zakresie wniesienia sprzeciwu, w sytuacji gdy zamierzona budowa, roboty budowlane lub zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części nie została poprzedzona decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach.

Dodanie pkt 3 do art. 71 ust. 1 Prawa budowlanego służy jedynie uszczegółowieniu aktualnej definicji zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. Intencją projektodawcy jest wyraźne wskazanie, że zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, skutkująca podjęciem w nim działalności zaliczanej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy ooś, wymaga zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej. Wskazać należy, że projektowane rozwiązanie nie stanowi nowego obowiązku. Przesłanka ta mieści się w zakresie szeroko rozumianej działalności zmieniającej warunki ochrony środowiska wskazanej w art. 71 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego. Zatem jest to jedna z wielu sytuacji dotycząca zmiany warunków ochrony środowiska, która powinna skutkować zgłoszeniem, o którym mowa w art. 71 ust. 2 Prawa budowlanego. Z uwagi jednak na duże znaczenie decyzji środowiskowej (w tym charakter *sui generis* rozstrzygnięcia wstępnego względem zezwolenia inwestycyjnego), a także istniejące wątpliwości interpretacyjne, zachodzi konieczność uszczegółowienia definicji zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. Podjęcie działalności, o której mowa w projektowanym art. 71 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, będzie oznaczało zarówno realizację nowego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, jak i zmianę kwalifikacji przedsięwzięcia już istniejącego.

Wobec powyższego wprowadzenie przepisów przejściowych nie jest konieczne.

Art. 378 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.)

Zgodnie z art. 378 ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska RDOŚ są właściwi w sprawie przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych. Na mocy tego przepisu RDOŚ są właściwi w sprawach, w których co do zasady kompetencja rozdzielona jest, w zależności od rodzaju przedsięwzięcia i zdarzenia, między starostów, marszałków województw czy też organy wykonawcze jednostek samorządu terytorialnego. Sam fakt realizacji przedsięwzięcia czy też istnienia zdarzenia na terenie zamkniętym nie powinien uzasadniać merytorycznie rozpatrzenia sprawy przez RDOŚ. W związku z tym przepis ten zmodyfikowano w ten sposób, aby kompetencje w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych przeszły do jednostek samorządu terytorialnego, z wyłączeniem spraw dotyczących przedsięwzięć i zdarzeń na terenach ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej,

które pozostaną we właściwości RDOŚ. Należy bowiem wskazać, że przedsięwzięcia na tych terenach mają szczególne znaczenie dla obronności i bezpieczeństwa kraju, więc postępowania w ich przypadku powinny pozostać w kompetencji organu administracji rządowej niezespołonej.

V. Przepisy przejściowe i końcowe

Zgodnie z projektem ustawy sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy będą prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych. Wyjątek stanowią przepisy, które nie wpływają na uprawnienia stron postępowania, a usprawniają procedurę wydawania dśu.

Ponadto projekt określa kompetencję organów właściwych w zakresie trybów nadzwyczajnych stosowanych do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej przed wejściem w życie zmienianej ustawy.

W przepisach przejściowych zawarto też przepis umożliwiający uznanie żądania wszczęcia postępowania za wycofane, w przypadku gdy strona nie złoży raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w postępowaniu zawieszonym na podstawie art. 63 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 przed dniem 1 stycznia 2017 r. Rozwiązanie takie umożliwi zakończenie postępowań długotrwanie zawieszonych, w których mimo zobowiązania inwestora do złożenia raportu, dokument ten nie został przekazany. Art. 63 ust. 5a ustawy ooś stanowi, że „Jeżeli w terminie 3 lat od dnia zawieszenia postępowania, o którym mowa w ust. 5, strona nie złoży raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, żądanie wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uważa się za wycofane”. Regulacja ta, wprowadzona nowelizacją ustawy ooś (Dz. U. z 2015 r. poz. 1936, z późn. zm.), nie objęła postępowań ówczasnie zawieszonych. Art. 6 projektu ma na celu sanowanie sytuacji, w których mimo braku zainteresowania podmiotu planującego realizację przedsięwzięcia uzyskaniem dśu, postępowanie o jej wydanie nie jest formalnie zakończone. Jednocześnie przepis nakłada na organ obowiązek wezwania wnioskodawcy o złożenie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Dopiero brak spełnienia przez inwestora warunków wezwania pozwoli organowi na zakończenie długotrwałych postępowań wszczętych na starych i zdezaktualizowanych już przepisach, a także zarchiwizowanie akt sprawy.

W art. 7 określono procedurę i warunki, przy których spełnieniu dśu wydawane na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, których termin posługiwania się jeszcze nie minął, mogą być załączane do wniosków o wydanie decyzji inwestycyjnych – wymienionych w art. 72 ust. 1 i 1a ustawy ooś – w terminie 10 lat od dnia, w którym dśu stała się ostateczna. Przy tym wyjaśnić należy, że procedurę i warunki określono analogicznie do rozwiązań wprowadzanych do art. 72 ust. 4 i 4a ustawy ooś, z wyłączeniem warunku upływu 5 lat określonego w ust. 4a.

W art. 8 wprowadzono z kolei przepis przejściowy, dotyczący wymagań dla osób sporządzających raporty i prognozy dotyczące oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W przypadku

przedsięwzięć, dla których przed dniem wejścia w życie ustawy wszczęto postępowanie, wydano postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 lub uzgodniono zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie, zastosowanie znajdzie przepis art. 74a ust. 2 pkt 2 ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

W odniesieniu do zmiany w zakresie przeniesienia kompetencji z RDOŚ na jednostki samorządu terytorialnego należy wskazać, że projekt dotyczy postępowań prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego jako zadania własne, a nie jako zadania zlecone z zakresu administracji rządowej.

Projekt został zamieszczony, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

<p>Nazwa projektu</p> <p>Projekt ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw.</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Małgorzata Golińska - Sekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska, Główny Konserwator Przyrody</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Łukasz Młynarkiewicz, Dyrektor Departamentu Ocen Oddziaływania na Środowisko, mail: lukasz.mlynarkiewicz@gdos.gov.pl, tel. (022) 36-92-106</p> <p>Andrzej Faliński Radca prawny Departament Ocen Oddziaływania na Środowisko, mail: andrzej.falinski@gdos.gov.pl, tel. (022) 36-92-138</p>	<p>Data sporządzenia 28.06.2019</p> <p>Źródło: Inne</p> <p>Nr w wykazie prac UD490</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081), dalej jako „ustawa ooś”, jest jednym z podstawowych aktów prawnych regulujących zagadnienia ochrony środowiska w procesie inwestycyjnym. Co do zasady, wyniki stosownych procedur i obowiązki nałożone na inwestorów są pierwszymi ustaleniami procesu inwestycyjnego i wiążą one organy wydające decyzje na dalszym jego etapie.

W wyniku wewnętrznej oceny funkcjonowania obecnie obowiązującej ustawy ooś oraz na podstawie uwag i trudności związanych z interpretacją analizy przepisów tego aktu normatywnego, zgłaszanych przez regionalne dyrekcje ochrony środowiska oraz podmioty planujące realizację przedsięwzięcia, zidentyfikowano następujące problemy:

- I. W zakresie postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zwanej dalej: decyzją środowiskową:
 1. W obecnym stanie prawnym organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej po zebraniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 ustawy ooś, orzeka o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, wydając postanowienie na podstawie art. 63 ust. 1 albo ust. 2 ustawy ooś. Z praktyki wynika, że ze względu na analogiczne wymagania co do zawartości uzasadnienia postanowienia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, na które zażalenie nie przysługuje, i uzasadnienia decyzji środowiskowej (odpowiednio art. 65 ust. 3 i art. 85 ust. 2 pkt 2), treść postanowienia jest powtarzana w decyzji środowiskowej. Takie dublowanie treści zawartej w tych rozstrzygnięciach i czynności urzędowych koniecznych do wydania obu aktów prawnych jest nieuzasadnione.
 2. Zgodnie z art. 1 pkt 37 lit. a tiret drugie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936, z późn. zm.), z dniem 1 stycznia 2017 r. regionalny dyrektor ochrony środowiska stał się organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku planowanych przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, z późn. zm.). W 2017 r. do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska wpłynęło ok. 3000 tego rodzaju spraw. Dla organu jest to dodatkowe znaczące obciążenie i stanowi realne zagrożenie wydłużenia toczących się postępowań administracyjnych dla wielu inwestycji, kluczowych z punktu widzenia podstawowych interesów państwa. Powyższe uzasadnia konieczność wprowadzenia rozwiązań w inny sposób zapewniających zgodność prawa krajowego z wymogami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko.

3. W obecnym stanie prawnym, co do zasady, decyzja środowiskowa jest „ważna” przez okres 6 lat od dnia jej wydania. Istnieje możliwość wydłużenia tego okresu na kolejne 4 lata, pod warunkiem wykazania, że przedsięwzięcie jest „etapowo” realizowane, a warunki określone w decyzji są aktualne. Pojęcie „etapowo” rodzi w praktyce wiele problemów interpretacyjnych. Ponadto przepis materialny stanowiący podstawę do wystąpienia o wydanie postanowienia w tej sprawie nie przewiduje terminu złożenia takiego wniosku. Wniosek taki może zostać złożony na długo przed upłynięciem 6-letniego terminu, czyli przed zaistnieniem po stronie inwestora potrzeby wydłużenia ważności decyzji, podczas gdy, ze względu na zmiany zachodzące w środowisku, potwierdzenie przez organ aktualności warunków, a tym samym wydłużenie ważności decyzji środowiskowej, powinno następować w jak najpóźniejszym czasie od jej wydania.
4. Jednym z podstawowych problemów, z jakim spotykają się podmioty planujące realizację przedsięwzięcia, wymagającego uzyskania decyzji środowiskowej, jest koszt dokumentacji przygotowanej zgodnie z obowiązującą ustawą i długotrwały termin jej uzyskiwania wynikający z konieczności uzyskania dokumentów, o których mowa w art. 74 ust. pkt 3 i 6, od właściwych organów prowadzących ewidencję gruntów i budynków. Ponadto literalne brzmienie art. 74 ust. 3a pkt 1 ustawy ooś jako jednego z kryterium określającego obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nadaje status strony wszystkim podmiotom posiadającym prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w bezpośrednim sąsiedztwie z nieruchomością, na której ma być realizowane przedsięwzięcie, bez względu na to, na jakim obszarze tej nieruchomości będzie zlokalizowane przedsięwzięcie. Pociąga to za sobą obowiązek (art. 74 ust. 1 pkt 3 i 6) dołączenia do wniosku o wydanie decyzji kopii mapy ewidencyjnej oraz wypisu z rejestru gruntów dla wszystkich działek ewidencyjnych przylegających do działki, na której realizowana jest inwestycja. W przypadku gdy inwestycja realizowana jest na rozległej działce, której długość wynosi kilka lub więcej kilometrów, to mimo iż przedsięwzięcie jest realizowane na jej fragmencie, liczba stron postępowania w sprawie decyzji środowiskowej w rozumieniu art. 74 ust. 3a pkt 1 ustawy ooś jest znaczna, bowiem odnosi się do wszystkich sąsiednich działek bez względu na usytuowanie planowanego przedsięwzięcia. Pociąga to za sobą wysokie koszty, jakie muszą ponieść inwestorzy w związku z uzyskaniem kopii map ewidencyjnych i wypisów z rejestru gruntów. Jednocześnie za strony uznawani są właściciele nieruchomości, którzy ze względu na znaczne oddalenie od miejsca realizacji przedsięwzięcia oraz brak znaczących oddziaływań planowanej inwestycji nie powinni mieć interesu prawnego w takim postępowaniu. Ponadto obowiązujące obecnie regulacje zawarte w art. 74 ust. 1a i 1b ustawy ooś powodują nieład w postępowaniu administracyjnym, gdyż organy w pierwszym etapie postępowania nie dysponują kompletem dokumentacji, np. pozwalającej na ustalenie stron postępowania.
5. W przypadku śmierci jednej ze stron postępowania obowiązkiem organu jest ustalenie jej spadkobierców i zapewnienie im udziału w postępowaniu. Jeżeli spadkobiercy nie zostali ustanowieni, to zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego należy zawiesić postępowanie na skutek śmierci jednej z jego stron, do czasu ustalenia następcy prawnego. Zawieszenie postępowania wiąże się z wielomiesięcznym wydłużeniem terminu wydania decyzji środowiskowej (szczególnie gdy ustalenie spadkobierców jest utrudnione, jego potencjalni spadkobiercy nie są zainteresowani przeprowadzeniem postępowania spadkowego, zachodzi potrzeba wystąpienia przez organ do sądu o wyznaczenie kuratora), co też przekłada się na termin wydania kolejnych decyzji wymaganych w ramach procesu inwestycyjnego. W przypadku inwestycji infrastrukturalnych, przy bardzo licznych stronach i wydłużeniu postępowania ze względu na ich skomplikowanie i protesty społeczne, prawdopodobieństwo wystąpienia opisanych powyżej sytuacji jest wysokie. Jednocześnie w tym czasie następuje dezaktualizacja danych środowiskowych przedłożonych przez inwestora i zmiana stanu faktycznego sprawy, co może prowadzić do konieczności aktualizacji raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Sprawne i efektywne przeprowadzenie postępowania o wydanie decyzji środowiskowej nie jest również możliwe ze względu na problemy organów z ustaleniem adresów stron postępowania, ze względu na nieaktualne dane ewidencyjne, nieuregulowany stan prawny nieruchomości, w tym ich zbycie w toku postępowania. Powyższe znacznie opóźnia uzyskanie ww. decyzji administracyjnej i tym samym zwiększa koszty ponoszone przez inwestorów.
6. Ustawa ooś w art. 75 ustala kompetencje w zakresie wydawania decyzji środowiskowej. Właściwość ogólną ustawa przyznaje organom wykonawczym jednostek samorządu terytorialnego (art. 75 ust. 1 pkt 4). Pozostałe organy, tj. regionalni dyrektorzy ochrony środowiska, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, starości oraz dyrektorzy regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych, mają przyznaną właściwość szczególną, wynikającą z zakresu ich działania (z wyjątkiem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, który właściwy jest do wydania decyzji w przypadku inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądowej). Regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy do wydania decyzji środowiskowej dla przedsięwzięć wymienionych w ustawie ooś ze względu na ich charakter i znaczenie. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś organ ten jest również właściwy dla wszystkich pozostałych, w przypadku gdy są realizowane na terenach zamkniętych. Okoliczność realizacji przedsięwzięcia na terenie zamkniętym nie ma żadnego wpływu merytorycznego i proceduralnego na prowadzone postępowanie administracyjne, jest natomiast przesłanką do ustalania organu właściwego w sprawie. *De facto* organ, który co do zasady jest właściwy do wydania decyzji (np. wójt, prezydent miasta, a w przypadku scalania gruntów starosta), nie ma kompetencji do orzekania w tych sprawach, ze względu na opisaną okoliczność. Istniejąca regulacja wymaga więc,

aby postępowanie prowadził regionalny dyrektor ochrony środowiska, mimo że powinien być właściwy jedynie w postępowaniach dla inwestycji kluczowych z punktu widzenia podstawowych interesów państwa. Ponadto zmiany w zakresie terenów zamkniętych (nadanie tego statusu albo jego utrata), które następują niezależnie od prowadzonego postępowania, powodują jego wydłużenie, ze względu na konieczność zmiany organu prowadzącego postępowanie pod rygorem wydania decyzji z wadą nieważności. Analogiczne rozróżnienie ma miejsce w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.), dalej jako „POŚ”. Regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych, mimo że w przypadku pozostałych terenów właściwość rzeczowa jest przypisana innym organom według ich ogólnej kompetencji.

7. Zgodnie z art. 98 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej jako „k.p.a.”, *organ administracji publicznej może zawiesić postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz nie zagraża to interesowi społecznemu*. Przepis ogólny zawarty w k.p.a. mający zastosowanie do spraw o wydanie decyzji środowiskowych nie uwzględnia specyfiki tego postępowania, które wszczynane jest na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Postępowanie to nakłada na inwestora obowiązek ponoszenia kosztów przygotowania dokumentacji i wiąże się z jego planem finansowym i inwestycyjnym. Powiązanie to może powodować konieczność zawieszenia postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej, w celu uzyskania innych zgód i pozwoleń, co może nie być możliwe, w przypadku kiedy sprzeciw innej strony nie musi być niczym uzasadniony.
8. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska jest jedynym organem upoważnionym do podejmowania interwencji w przypadkach zauważonych nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydawania decyzji środowiskowych przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2–4 ustawy ooś. Duża liczba zgłaszanych postulatów o podjęcie interwencji oraz konieczność zapoznania się z postępowaniami prowadzonymi przez inne organy, w których GDOŚ nie jest uczestnikiem, nadmiernie obciąża centralny organ administracji rządowej. Jednocześnie w związku z docierającymi informacjami o wydawaniu przez organy architektoniczno-budowlane decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, oraz przyjmowaniu zgłoszeń, o których mowa w art. 72 ust. 1a, bez wymaganej ustawą ooś decyzji środowiskowej zachodzi potrzeba wprowadzenia narzędzi prawnych umożliwiających interwencję organów ochrony środowiska w tych sprawach.
9. Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania na środowisko, to organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej ma obowiązek zasięgnięcia opinii organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Obowiązek zasięgnięcia opinii występuje również wtedy, kiedy organ ten wyraził opinię o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, co niepotrzebnie dubluje czynności organów.
10. W art. 81 ust. 1 sformułowanie „zasadność”, odnoszące się do wariantu, w którym ma być zrealizowane przedsięwzięcie, daje podstawę do nakładania na inwestorów w sposób dyskrejonalny obowiązku realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany. Przy czym brak zgody wnioskodawcy na zmianę wariantu skutkuje odmową zgody na realizację przedsięwzięcia. Działanie na tej podstawie spotyka się z krytyką sądów administracyjnych. Ponadto w związku z art. 81 ust. 3 ustawy ooś powstają wątpliwości interpretacyjne przy ustaleniu zakresu analiz prowadzonych przez organy w procedurze oceny oddziaływania na środowisko, w sytuacji kiedy organ właściwy do wydania oceny wodnoprawnej wyraził opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia ooś.

II. W zakresie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko (sooś):

1. Zgodnie z zapisami art. 46 pkt 1 ustawy ooś oraz w związku z art. 48 możliwość odstąpienia od przeprowadzenia sooś dla dokumentów z zakresu planowania przestrzennego możliwa jest wyłącznie w przypadku zmian tych dokumentów stanowiących niewielkie ich modyfikacje.
2. Zgodnie z obecnym stanem prawnym brak jest możliwości odstąpienia od przeprowadzenia sooś dla projektów dokumentów wymienionych w art. 46 pkt 3 ustawy ooś.
3. Brak możliwości nieprzeprowadzania sooś dla dokumentów innych niż wymienione w art. 46 pkt 2 wyznaczających ramy dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w przypadku realizacji których nie przewiduje się wystąpienia negatywnego oddziaływania na środowisko.
4. W obowiązującym stanie prawnym brak jest przepisu umożliwiającego nieprzeprowadzenie sooś dla projektów dokumentów przygotowywanych wyłącznie dla celów obrony narodowej lub obrony cywilnej oraz finansowych lub budżetowych (w przypadku gdy nie przewiduje ich znaczącego oddziaływania na obszary Natura 2000).
5. W obecnym kształcie ustawy ooś brak jest również przepisów nakładających na organ opracowujący projekt dokumentu obowiązek dostarczenia informacji o uwarunkowaniach o których mowa w art. 49, które brane są pod uwagę przy rozstrzygnięciu o konieczności przeprowadzenia sooś.

III. W zakresie transgranicznych ocen oddziaływania na środowisko (tooś):

1. Obowiązki nałożone w ustawie ooś na inwestorów planujących realizację przedsięwzięć mogących znacząco transgranicznie oddziaływać na terytorium więcej niż jednego państwa generują obecnie znaczne koszty postępowania. Ustawa ooś w art. 108 ust. 1 pkt 1 nakłada bowiem na inwestorów obowiązek tłumaczenia niezbędnej dokumentacji na język każdego z tych państw – stron postępowania, co powoduje wzrost kosztów realizacji przedsięwzięcia po stronie inwestora.

Analogiczna sytuacja dotyczy tłumaczeń dokumentacji w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla projektów polityk, strategii, planów i programów, których realizacja może powodować skutki odczuwalne na terytorium innych państw. Obecne brzmienie przepisów dotyczących strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym nie określa, na jakim etapie i jaki podmiot dokonuje tłumaczenia dokumentacji, jednocześnie Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, zgodnie z art. 113 ust 2 i ust 3 ustawy ooś, zobowiązany jest do przekazania przetłumaczonej dokumentacji drugiemu państwu.

2. Obecne przepisy ustawy ooś (art. 108 ust. 4 pkt 2 i 3) nakładają na inwestorów obowiązek tłumaczeń dokumentów, które dla stron narażonych nie stanowią informacji niezbędnych do przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko (nie jest to wymagane przez prawodawstwo międzynarodowe). Niejednokrotnie dokumenty te stanowią powielenie informacji zawartych w innych dokumentach przekazywanych w tłumaczeniu stronie narażonej na oddziaływanie (przykładem takiej informacji jest opis przedsięwzięcia z wniosku, o którym mowa w art. 108 ust 4 pkt 2, wniosek ten w obecnym stanie prawnym jest tłumaczony na język strony narażonej, a ta sama informacja jest także przesyłana w karcie informacyjnej przedsięwzięcia i raporcie ooś również tłumaczonym na język strony narażonej). W efekcie wnioskodawca musi ponieść zbędne nakłady na tłumaczenie, które nie zostaną wykorzystane w postępowaniu.
3. Jednocześnie w ustawie ooś brak jest obowiązku przekazania przez organ prowadzący postępowanie istotnej dokumentacji (postanowienia o zakresie raportu ocen oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia, które może zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (art. 69 ust. 3 ustawy ooś) oraz postanowienia o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko (art. 108 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś) do organu koordynującego procedurę tooś (Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Celem projektowanych zmian w tych obszarach jest przede wszystkim usprawnienie procedur i postępowań administracyjnych zarówno po stronie podmiotów planujących realizację inwestycji wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), innych potencjalnie znacząco oddziałujących na obszar Natura 2000, jak również podmiotów opracowujących dokumenty podlegające strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko. Proponowane zmiany dotyczą także organów administracji publicznej uczestniczących w procesie podejmowania rozstrzygnięć w tych sprawach.

I. W zakresie postępowań w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach:

1. Projekt zakłada likwidację postanowienia o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W przypadku stwierdzenia braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, zamiast wydania postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 2 ustawy ooś, organ zakończy postępowanie, wydając decyzję środowiskową. Przewiduje się, że rozwiązanie to przez zmniejszenie czynności urzędowych przyczyni się do uproszczenia i skrócenia czasu trwania postępowań o wydanie decyzji środowiskowej dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których nie stwierdzono obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.
2. Projekt zakłada zmianę art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. l ustawy ooś, polegającą na uchyleniu tego przepisu, czego konsekwencją będzie przekazanie wójtom, burmistrzom i prezydentom miast kompetencji do orzekania w sprawach „pozostałych przedsięwzięć”, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub podmiot od niej zależny. Jednocześnie proponuje się dodanie art. 64 ust. 1d, aby regionalny dyrektor ochrony środowiska wypowiadał się w sposób wiążący (w drodze uzgodnienia) o konieczności przeprowadzenia oceny. Biorąc pod uwagę, że w procesie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach kluczową rolę pełni ocena oddziaływania na środowisko, jako instrument, który w największym stopniu wpływa na ustalenie warunków realizacji przedsięwzięcia, uznano, że proponowany przepis zagwarantuje wymóg właściwego rozdziału funkcji pozostających w konflikcie przy wykonywaniu obowiązków wynikających z art. 9a dyrektywy 2011/92/UE, właśnie przez przekazanie organowi „niezależnemu” decyzji w sprawie przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Jednocześnie nadanie regionalnym dyrektorom ochrony środowiska kompetencji, o których mowa w art. 76 ust. 1 ustawy ooś (omówiono w pkt 1.I.8 i pkt 2.I.8), wzmocni nadzór nad działaniem jednostek samorządu terytorialnego w tego typu sprawach.

3. Przy ubieganiu się o wydłużenie terminu ważności decyzji środowiskowej nie będzie wymagane wykazanie, że przedsięwzięcie przebiega etapowo. Ponadto projekt ustawy zakłada, że wniosek w tej sprawie będzie mógł zostać złożony nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.
4. Podstawowym rozwiązaniem mającym ułatwić przygotowanie niezbędnych dokumentów, składanych do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jest zniesienie obowiązku przekazywania do organu wydającego decyzję środowiskową wypisów z rejestru gruntów, w sytuacji gdy znajdzie zastosowanie art. 49 k.p.a., zgodnie z którym zawiadamianie stron o decyzjach i innych czynnościach organu będzie następować w formie publicznego obwieszczenia. Obecnie art. 49 k.p.a. ma zastosowanie, kiedy liczba stron postępowania przekracza 20, natomiast projekt zakłada stosowanie tego przepisu, w przypadku kiedy liczba stron przekroczy 10. W celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych co do formy, w jakiej mogą być składane kopie map ewidencyjnych i wypisy z rejestru gruntów, w art. 74 ust. 1 pkt 3 i 6 wprost wskazano, że mogą być przedkładane w formie elektronicznej. Ponadto zmieniono w projekcie definicję obszaru, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wprowadzając do art. 74 ust. 3a pkt 1 ustawy oś kryterium odległościowe od granic terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. W rezultacie proponuje się, aby obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, ustalany był według przyjętego w niniejszym projekcie stałego kryterium odległościowego wynoszącego 100 m oraz według kryterium ustalanego indywidualnie w oparciu o charakter oddziaływania planowanego przedsięwzięcia zgodnie z obowiązującym obecnie art. 74 art. 3a pkt 2 i 3 ustawy oś. W celu wyeliminowania wątpliwości co do obszaru oddziaływania przedstawianego na załącznikach do wniosku, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3, 3a, 4 i 6, w przepisach tych wprowadzono odniesienie do art. 74 ust. 3a ustawy oś. Jednocześnie sprecyzowano, że na mapie, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a, należy zaznaczyć również odległość, o której mowa w ust. 3a pkt 1. Określono również, na jakim podkładzie mapa ta powinna zostać sporządzona. Dodatkowo całkowicie zrezygnowano z dotychczasowych regulacji w art. 74 ust. 1a i 1b ustawy oś i wprowadzono obowiązek składania załączników, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3 i 6, wraz z tym wnioskiem. Przewiduje się, że zaproponowane zmiany zmniejszą koszty po stronie podmiotów planujących realizację przedsięwzięcia, związane z zakupem map ewidencyjnych i wypisów z rejestru gruntów. Wymogi formalnoprawne zawarte w art. 74 ust. 1 ustawy oś ulegną uproszczeniu i doprecyzowaniu, a także przyczynią się do zmniejszenia objętości dokumentacji składanej w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowej.
5. Projekt przewiduje rozwiązania mające na celu uniknięcie długotrwałych procedur związanych z ustalaniem adresów stron postępowania, a stosowne przepisy opracowano z wykorzystaniem rozwiązań wprowadzanych w specustawach. Wprowadza się domniemanie aktualności danych ewidencyjnych znajdujących się w rejestrach gruntów i domniemanie prawdziwości danych zawartych w dokumentach przedłożonych przez wnoszącego podanie stanowiących podstawę do uznania go za stronę postępowania. Ustanawia się również przepis szczególny w stosunku do k.p.a., który umożliwi prowadzenie postępowania bez konieczności jego zawieszenia w przypadku śmierci strony. W sytuacji nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości czy innych problemów związanych z ustaleniem kręgu stron (brak adresów, zmiany właściciela w toku postępowania, brak spadkobierców) nie będzie to przeszkodą do prowadzenia postępowania, a do doręczeń i zawiadomień zastosowanie będzie miał art. 49 k.p.a. Ponadto zaproponowano przepis, w którym określono źródła dokumentów, na podstawie których organ ma ustalać prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. W ten sposób projekt zapewni sprawny przebieg postępowania, zmniejszy obciążenie administracyjne organów prowadzących postępowanie i wyeliminuje zakłócenia w jego przebiegu spowodowane tymi okolicznościami. Powyższe zapobiegnie wstrzymaniu wydawania decyzji środowiskowej, a jednocześnie nie pozbawi podmiotów, które nie będą w nim uczestniczyć, wpływu na rozstrzygnięcie w kwestii zasadniczej – decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 ustawy oś.
6. Projekt przewiduje przejście kompetencji RDOŚ do prowadzenia postępowań w sprawach wydania decyzji środowiskowej dla przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych oraz w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych, o których mowa w POŚ, na organy właściwe w pozostałym zakresie. Pozostawienie kompetencji RDOŚ jest uzasadnione jedynie w przypadku wydawania decyzji środowiskowych dla przedsięwzięć realizowanych na terenach wojskowych, tj. terenów ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej. Inwestycje na tych terenach mają szczególne znaczenie dla obronności i bezpieczeństwa kraju, więc postępowania w ich przypadku powinny pozostać we właściwości administracji rządowej. Jednocześnie ze względu na szczególnie charakter inwestycji w zakresie linii kolejowych oraz inwestycji w zakresie Centralnego Portu Komunikacyjnego, regionalny dyrektor ochrony środowiska będzie organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego typu przedsięwzięć
7. Projekt zakłada, że zawieszenie postępowania w sprawie wydania decyzji środowiskowej będzie się odbywać tylko na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Pozostałe strony nie będą mieć wpływu na rozstrzygnięcie organu w tym zakresie, ponieważ zawieszenie postępowania jest czynnością proceduralną, która nie wpływa na merytoryczne rozpatrzenie sprawy oraz prawa i obowiązki tych stron. Powyższe ma zapewnić ustanowienie

w ustawie ooś przepisu szczególnego w stosunku do art. 98 k.p.a., w zakresie, w jakim wyłącza się możliwość zgłoszenia nieuzasadnionego sprzeciwu w tej sprawie przez pozostałe strony postępowania, i zapewni organom sprawne procedowanie w tym zakresie.

8. Projekt przewiduje, że RDOŚ uzyskuje kompetencje GDOŚ określone w obecnym art. 76 ust. 1 ustawy ooś, w sposób, który umożliwi mu w szczególności kierowanie wystąpień do właściwych miejscowo samorządowych kolegiów odwoławczych w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji środowiskowej. Jednocześnie GDOŚ zachowuje swoje uprawnienia, by w szczególnych sytuacjach, na wniosek RDOŚ, kierować wystąpienia, o których mowa w art. 76 ust. 1. Organom tym przewidziano również nadanie uprawnień do formalnego wystąpienia do organów architektoniczno-budowlanych w przypadku wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, oraz przyjęcia zgłoszeń, o których mowa w art. 72 ust. 1a ustawy ooś, bez wymaganej decyzji środowiskowej. Rozwiązanie to odciąży GDOŚ, a także pozwoli na szybsze i efektywniejsze korzystanie z tych kompetencji przez regionalnych dyrektorów ochrony środowiska lepiej znających lokalne uwarunkowania. W konsekwencji proponuje się również zmiany przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186), w zakresie wymogów wynikających z ustawy ooś. Zmieniane przepisy Prawa budowlanego w powiązaniu z uprawnieniem RDOŚ, wynikającym z projektowanego art. 76 ust. 4 zmienianej ustawy ooś, mają zapobiegać realizacji obiektów budowlanych czy też zmianie sposobu użytkowania obiektów z pominięciem wymogu uzyskania decyzji środowiskowej. W tym celu projekt doprecyzowuje katalog działań stanowiących zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części w rozumieniu Prawa budowlanego (art. 71 ust. 1 pkt 3 tej ustawy). Zgodnie z doprecyzowaną definicją, zmianą sposobu użytkowania będzie również podjęcie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zaliczanej do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Intencją wprowadzenia tej zmiany jest zwiększenie przejrzystości i jednoznaczności wymagań środowiskowych związanych z zamiarem zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. Powyższe rozwiązania wzmocnią kontrolę spełniania wymogów ochrony środowiska w procesie inwestycyjnym, w tym również na etapie prowadzonym przez organy architektoniczno-budowlane.
9. Proponowana w projekcie zmiana znosi obowiązek udziału organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w procedurze oceny oddziaływania na środowisko, w przypadku gdy nie stwierdził on konieczności przeprowadzenia tej oceny. Oczekiwanym efektem będzie skrócenie procedury oceny oddziaływania na środowisko.

II. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 81 ust. 1 ustawy ooś kryterium dla organu wydającego decyzję środowiskową do wskazania inwestorowi zmiany wariantu realizacji przedsięwzięcia będzie obiektywna przesłanka – brak możliwości jego realizacji w wariantcie proponowanym. Takie rozwiązanie nie ogranicza organu wydającego decyzję konkretnymi przesłankami merytorycznymi do oceny w tym zakresie, a jednocześnie zapobiega nieuzasadnionemu kwestionowaniu wariantów proponowanych przez inwestora. Ponadto projekt reguluje kwestie intertemporalne w zakresie uregulowanym przepisami zawartymi w projekcie.

III. W zakresie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko:

Projekt, pozostając w zgodności z dyrektywą 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, ma na celu usprawnienie procedur w zakresie strategicznych ocen oddziaływania na środowisko (sooś). W projekcie wprowadza się m.in.:

1. możliwość odstąpienia od przeprowadzania sooś dla projektów dokumentów – nie tylko projektów zmian tych dokumentów – z zakresu planowania przestrzennego (wymienione w art. 46 ustawy ooś);
2. możliwość odstąpienia od sooś w odniesieniu do projektu zmiany dokumentu wymienionego w art. 46 pkt 3 ustawy ooś;
3. możliwość nieprzeprowadzania sooś w odniesieniu do dokumentów innych niż wymienione w art. 46, które wyznaczają ramy dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a nie przewiduje się ich negatywnego oddziaływania na środowisko;
4. brak wymogu sooś, dla projektów dokumentów przygotowywanych wyłącznie dla celów obrony narodowej lub obrony cywilnej oraz finansowych lub budżetowych, z wyłączeniem tych, które mogą powodować znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000;
5. obowiązek dostarczenia przez organ opracowujący dokument informacji o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49 (mających wpływ na rozstrzygnięcie). Usprawni to rozpatrywanie spraw związanych z rozważaniem zasadności przeprowadzania sooś.

IV. W zakresie tooś:

1. Projekt znosi dotychczasowy obowiązek tłumaczenia przez inwestorów dokumentacji na języki wszystkich państw, na terytorium których realizacja przedsięwzięcia bądź projektu polityki, strategii, planu lub programu może

oddziaływać na środowisko w sytuacji oddziaływania na terytorium więcej niż dwóch państw. W przypadku udziału w procedurze więcej niż dwóch państw będzie istniała możliwość przetłumaczenia dokumentacji na język angielski lub język jednego z państw narażonych. Możliwość przetłumaczenia na język angielski jest zgodna z zaleceniem do Konwencji Espoo, z którego wynika, że język ma być właściwy, jednak niekonieczne tożsamy z językiem urzędowym danego państwa. Niemniej w przypadku wiążących Polskę umów bilateralnych zawsze konieczne będzie przetłumaczenie dokumentacji na język danego państwa.

2. Projekt zmian znosi również obowiązek tłumaczenia dokumentacji, która nie jest przekazywana przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska do strony narażonej.
3. Projekt zakłada nałożenie na organ prowadzący postępowanie obowiązku przekazania GDOŚ postanowienia o zakresie raportu o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia, które może zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, oraz postanowienia o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Poza tym projekt przewiduje zmianę kilku pomniejszych kwestii uregulowanych w ustawie, które nie będą miały znaczącego wpływu na prowadzone postępowania, ale są z nimi powiązane. Zmiany w tym zakresie dotyczą m.in. dokumentowania faktu udziału w pracach zespołów przygotowujących raporty o oddziaływaniu na środowisko oraz formalnych wymogów dla osób sporządzających raporty o oddziaływaniu na środowisko, a także prognozy oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia, w celu wyeliminowania wątpliwości co do składu zespołu przygotowującego te opracowania.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko nie regulują kwestii instytucjonalnych i proceduralnych w państwach członkowskich, które należą do właściwości tych państw.

W odniesieniu do postępowań w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w przypadku planowanych przedsięwzięć, jak również projektów strategii, polityk, planów lub programów, kwestie tłumaczeń niezbędnych do przeprowadzenia postępowania transgranicznego uregulowane zostały na poziomie przepisów krajowych poszczególnych państw. Sama *Konwencja o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, sporządzona w Espoo dnia 25 lutego 1991 r., dalej Konwencja z Espoo*, nie reguluje szczegółowo kwestii tłumaczeń dokumentów, a nakłada jedynie w art. 2 ust 6 konieczność zapewnienia równych praw społeczeństwu strony pochodzenia i strony narażonej. W przypadku Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Litewskiej, z którymi Polska związana jest umowami bilateralnymi o realizacji *Konwencji z Espoo*, kwestie tłumaczeń są uregulowane szczegółowo (strona pochodzenia przekazuje stronie narażonej dokumenty niezbędne do przeprowadzenia postępowania transgranicznego w języku strony narażonej). W przypadku pozostałych państw, z którymi Polska prowadzi postępowania transgraniczne, kwestie tłumaczeń są regulowane i ustalane w oparciu o dobre praktyki i wieloletnią współpracę bilateralną. Powszechną praktyką wśród państw będących stronami *Konwencji z Espoo* jest tłumaczenie dokumentacji na język angielski, w przypadku gdy w postępowaniu jest więcej niż jedna strona narażona, a państwa nie są związane umową bilateralną.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Regionalni dyrektorzy ochrony środowiska	16	Ustawa ooś	Zmniejszenie liczby postępowań w sprawie wydania decyzji środowiskowych w wyniku utraty kompetencji w przypadku przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych oraz planowanych przez jednostki samorządu terytorialnego lub podmioty od nich zależne. Zwiększenie liczby spraw, w których, ze względu na przedmiotową zmianę kompetencji, RDOŚ będzie właściwy do wydawania opinii i uzgodnień w toku tych postępowań (w tym uzgodnień

			<p>zgodnie z projektowanym art. 64 ust. 1d ustawy ooś).</p> <p>Nowe obowiązki w ramach dodatkowych kompetencji do wystąpień, o których mowa w proponowanym art. 76 ustawy ooś.</p> <p>Zmniejszenie liczby spraw z zakresu POŚ w związku z utratą kompetencji do spraw przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych.</p> <p>Ułatwienia proceduralne w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych, mniejsza liczba dokumentacji do przechowywania i archiwizacji.</p>
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	1	Ustawa ooś	<p>Zmniejszenie liczby postępowań odwoławczych i nadzwyczajnych w związku ze zmniejszeniem liczby spraw, w których właściwym do wydania decyzji jest RDOŚ.</p> <p>Ułatwienia proceduralne w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych, mniejsza liczba dokumentacji do przechowywania i archiwizacji.</p> <p>Nowe obowiązki w ramach dodatkowych kompetencji do wystąpień, o których mowa w proponowanym art. 76 ustawy ooś.</p>
Organy wykonawcze gmin	2478	http://administracja.mswia.gov.pl/adm/baza-jst/843,Samorzad-terytorialny-w-Polsce.html	<p>Prowadzenie większej liczby spraw w związku z przejściem kompetencji w zakresie terenów zamkniętych oraz inwestycji realizowanych przez podmioty zależne.</p> <p>Ułatwienia proceduralne w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych, mniejsza liczba dokumentacji do przechowywania i archiwizacji.</p>
Starostowie	314	http://administracja.mswia.gov.pl/adm/baza-jst/843,Samorzad-terytorialny-w-Polsce.html	<p>Prowadzenie większej liczby spraw z zakresu POŚ w związku z przejściem kompetencji w zakresie terenów zamkniętych.</p> <p>Ułatwienia proceduralne w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych, mniejsza liczba dokumentacji do przechowywania i archiwizacji.</p>
Marszałkowie województw	16	Biuletyn informacji publicznej	Prowadzenie większej liczby spraw z zakresu POŚ w

			związku z przejęciem kompetencji w zakresie terenów zamkniętych.
Samorządowe kolegia odwoławcze	48	Biuletyn informacji publicznej	Zwiększenie liczby postępowań odwoławczych w związku z przejściem kompetencji do wydawania decyzji środowiskowych na jednostki samorządu terytorialnego w przypadku przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych oraz planowanych przez jednostki samorządu terytorialnego lub podmioty od nich zależne. Ułatwienia proceduralne w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych, mniejsza liczba dokumentacji do przechowywania i archiwizacji.
Podmioty prywatne lub państwowe planujące realizację przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko lub przygotowujące projekt dokumentu, który może transgranicznie oddziaływać	ok. 10–20 tys. rocznie	Szacunki GDOS ² na podstawie m.in. sprawozdań od RDOS ²	Zmniejszenie czasu i kosztów procesu inwestycyjnego przez przyspieszenie procedury uzyskiwania decyzji środowiskowej. Ograniczenie liczby dokumentów do pozyskania generuje oszczędności czasowe i finansowe związane z przygotowaniem wniosku o wydanie decyzji środowiskowej. Zmniejszenie kosztów ponoszonych na rzecz tłumaczeń niezbędnych do przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko.
Państwowi powiatowi oraz wojewódzcy inspektorzy sanitarni	330	ustawa z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej	Zmniejszenie obciążeń w związku ze zniesieniem obowiązku udziału organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w procedurze ooś, w przypadku gdy nie stwierdził on konieczności przeprowadzenia tej oceny.
Organy administracji architektoniczno-budowlanej (starostowie, wojewodowie, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego).	331	ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane	Doprecyzowanie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane nie powinno mieć znaczącego wpływu na organy architektoniczno-budowlane.
Regionalne dyrekcje Lasów Państwowych	17	https://bip.lasy.gov.pl/pl/bip/rdlp	Ułatwienia proceduralne w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych, mniejsza liczba dokumentacji

do przechowywania i archiwizacji.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nie był przedmiotem prekonsultacji.

Projekt w ramach konsultacji publicznych, z terminem 21 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, otrzymały następujące podmioty:

1. Centrum Prawa Ekologicznego;
2. Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
3. Greenpeace;
4. Instytut na Rzecz Ekorozwoju;
5. Instytut Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk;
6. Instytut Ochrony Środowiska;
7. Klub Przyrodników;
8. Komitet Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk;
9. Krajowa Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska;
10. Krajowa Izba Gospodarki Odpadami;
11. Krajowa Komisja do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko;
12. Liga Ochrony Przyrody;
13. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków;
14. PGNiG S.A.;
15. PKP S.A.;
16. PSE S.A.;
17. WWF.

Projekt do opiniowania, z terminem 21 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag, otrzymały następujące podmioty:

1. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad;
2. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego;
3. Główny Inspektor Sanitarny;
4. Marszałkowie Województw;
5. Prezes Głównego Urzędu Statystycznym;
6. Regionalni Dyrektorzy Ochrony Środowiska;
7. Wojewodowie.

Lista podmiotów, które opiniowały projekt w oparciu o przepisy szczególne:

1. Business Centre Club;
2. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”;
3. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych OPZZ;
4. Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych LEWIATAN;
5. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej;
6. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców.

Projekt został także przekazany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego zgodnie z ustawą z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 759).

Projekt nie podlegał także opiniowaniu, konsultacjom ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Ponadto wyniki przeprowadzonych konsultacji zostały dodatkowo streszczone w zamieszczonym na stronie RCL raporcie z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	-												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>W przypadku postępowań administracyjnych, w których gmina jest investorem, a jej organ wykonawczy organem właściwym do wydania decyzji środowiskowej (art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 ustawy ooś), projekt zakłada powrót do stanu prawnego przed nowelizacją ustawy ooś, wprowadzoną ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936), w której po stronie JST wykazano spadek wydatków w kwocie 495 000 zł rocznie. Po wejściu w życie niniejszego projektu założyć można sytuację odwrotną, czyli wzrost wydatków w tym zakresie. Jednocześnie od 2020 r. JST będzie prowadzić postępowania dla przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych innych niż ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej, z wyłączeniem inwestycji kolejowych, których liczbowo jest jednak znacznie mniej niż postępowań dla przedsięwzięć, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 ustawy ooś. Na danym etapie nie jest możliwe oszacowanie potrzeby zwiększenia zatrudnienia dodatkowych osób w poszczególnych JST, ze względu na przejęcie dotychczasowych zadań RDOŚ, oraz kosztów z tym związanych. Wpływ na gminy powinien być zatem indywidualnie badany, a zależec będzie od powierzchni terenów zamkniętych i liczby planowanych na tym obszarze inwestycji. Nie przewiduje się, że przekazanie kompetencji 16 RDOŚ wskazanym w projekcie na jednostki samorządu terytorialnego (2477 organów wykonawczych gmin i 314 starostw) będzie generować znaczące różnice w kosztach administracyjnych ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego w odniesieniu do poszczególnych urzędów. Zwiększenie kosztów po stronie jednostek samorządu terytorialnego będzie zależne od liczby podejmowanych inwestycji na danym terenie. Z danych własnych GDOŚ wynika, że w latach 2016 i 2017 do wszystkich RDOŚ wpłynęło 727 wniosków o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć zlokalizowanych w całości lub części na terenach zamkniętych. W oparciu o powyższe, przyjmując, że średnio w roku do RDOŚ wpływają łącznie 364 sprawy tego typu, a obecnie istnieje łącznie 2477 gmin, wpływ na jednostki samorządu terytorialnego proponowanej regulacji jest pomijalny i nie przekłada się na potrzebę utworzenia dodatkowych etatów. Nie przewiduje się także wzrostu kosztów po stronie starostw i marszałków województw z uwagi na utratę kompetencji RDOŚ w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych, prowadzonych na podstawie POŚ. Z ustaleń GDOŚ wynika, że liczba takich spraw prowadzona przez RDOŚ jest niewielka. Z analiz przeprowadzonej przez GDOŚ wynika, że liczba postępowań wszczętych przez RDOŚ na podstawie art. 378 ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska wynosiła:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 197 w roku 2016; 2) 103 w roku 2017; 3) 142 w roku 2018. <p>W ostatnich 3 latach wszczęto łącznie 442 postępowania, co oznacza, że średnio na jeden RDOŚ przypada 9 nowych spraw w skali roku. Były to sprawy prowadzone na podstawie przepisów prawa materialnego, tj. art. 115a, art. 118, art. 152, art. 180, art. 180a, art. 181, art. 192, art. 193, art. 237 i art. 362 Prawa ochrony środowiska. Znaczna część tych spraw nie polega na wydawaniu przez organ pozwolenia, a jedynie na przyjęciu zgłoszenia instalacji. Tym bardziej nakład pracy w tego typu sprawach pozostaje znikomy i nie wiąże się z potrzebą zwiększenia etatów do ich załatwiania. Ponadto według rejestru wniosków i pozwoleń prowadzonych przez Ministra Środowiska na podst. art. 212 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, jedynie 4 spośród 4133 pozwoleń zintegrowanych na instalacje zostały wydane przez RDOŚ. Powyższe dane liczbowe wskazują na niewielki udział postępowań RDOŚ względem pozostałych, co tylko potwierdza słuszność proponowanych zmian. Jednostki samorządu terytorialnego przejmą kompetencje</p>												

RDOŚ w zakresie przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych, z wyjątkiem spraw dotyczących przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych ustalonych przez Ministra Obrony Narodowej, które pozostaną we właściwości RDOŚ. Przedsięwzięcia na tych terenach mają szczególne znaczenie dla obronności i bezpieczeństwa kraju, więc postępowania w ich przypadku powinny pozostać w kompetencji organu administracji rządowej niezespolonej

Opisane powyżej postępowania będą prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego jako zadania własne, a nie jako zadania zlecone z zakresu administracji rządowej.

Zniesienie obowiązku przedkładania wraz z wnioskami w sprawie decyzji środowiskowych wypisów z rejestru gruntów będzie miało negatywny wpływ na dochody jednostek samorządu terytorialnego (starostwa). Wielkość ta jest trudna do oszacowania, gdyż koszt dokumentów będzie zależał od wielkości obszaru, dla którego były one potrzebne, rodzaju dokumentów (wypisy z rejestru gruntów czy dokumenty alternatywne) i ich formy (elektroniczna jest tańsza niż papierowa). Trudno również przewidzieć, jaki będzie odsetek postępowań z liczbą stron przekraczającą 10. Sposób ustalania opłat i wysokość stawek podstawowych określa ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2019 r. poz. 725, z późn. zm.).

Starostwa nie dysponują danymi dotyczącymi liczby wydanych wypisów z rejestru gruntów, wyodrębnionych dla wypisów na cele decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Liczba spraw w powyższym zakresie charakteryzuje się zmiennością i trudno podać obiektywnie nawet przybliżoną liczbę takich spraw.

Na przykładzie dwóch inwestycji kolejowych (dane uzyskane od Inwestora – PKP PLK S.A.) można wskazać, że dla inwestycji realizowanej na odcinku długości 62,2 km, przebiegającej przez teren trzech powiatów koszty wypisów wyniosły 15 987 zł, natomiast dla inwestycji realizowanej na odcinku długości 44,54 km przebiegającej przez teren pięciu powiatów koszty wypisów wyniosły 15 243 zł. Z powyższych względów należy przyjąć zmniejszenie wydatków sektora finansów publicznych polegające na tym, że w tych postępowaniach, w których inwestorem jest podmiot państwowy (np. GDDKiA czy PKP PLK S.A.) lub samorządowy (np. zarząd dróg wojewódzkich), zmniejszeniu ulegną wydatki na pozyskanie ww. dokumentów. Wielkość tego zmniejszenia jest trudna do oszacowania z przyczyn analogicznych do tych dotyczących zmniejszenia dochodów starostw. Również jeżeli chodzi o saldo, oszacowanie go jest znacznie utrudnione: nie wszyscy inwestorzy mają charakter państwowy lub samorządowy, zatem zmniejszenie dochodów powiatów będzie jedynie częściowo zrekompensowane zmniejszeniem wydatków przez tylko tych inwestorów, którzy nie mają charakteru prywatnego.

Przyjmując również należy pozytywny wpływ na finanse publiczne zakładanego w projekcie skrócenia czasu prowadzonych postępowań dla inwestycji planowanych przez podmiot państwowy. Przyspieszenie realizacji inwestycji infrastrukturalnych ułatwi absorpcję zewnętrznych środków finansowych, w tym środków wspólnotowych, oraz przyczyni się do dalszego rozwoju gospodarki państwa. Natomiast zmniejszenie kosztów ponoszonych na rzecz tłumaczeń niezbędnych do przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko wpłynie na zmniejszenie kosztów w przypadku podmiotów państwowych planujących realizację przedsięwzięcia lub przygotowujących projekt dokumentu, który będzie podlegać transgranicznej ocenie oddziaływania.

Nie przewiduje się, aby projekt wpłynął na wydatki organów administracji architektoniczno-budowlanych, ponieważ nie nakłada na nie nowych obowiązków i zadań.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł,	duże przedsiębiorstwa							Trudny do oszacowania spadek kosztów związanych z

ceny stałe z r.)								przygotowaniem dokumentacji do wniosku o wydanie decyzji środowiskowej
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							Trudny do oszacowania spadek kosztów związanych z przygotowaniem dokumentacji do wniosku o wydanie decyzji środowiskowej
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
	osoby z niepełnosprawnością oraz osoby starsze	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Przyspieszenie przygotowania dokumentacji potrzebnej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i szybsze jej uzyskanie w wyniku sprawniejszego przeprowadzenia tego postępowania.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przyspieszenie przygotowania dokumentacji potrzebnej do złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i szybsze jej uzyskanie w wyniku sprawniejszego przeprowadzenia tego postępowania.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Bez wpływu.						
	osoby z niepełnosprawnością oraz osoby starsze	Przyspieszenie procesu inwestycyjnego może pozytywnie wpłynąć na osoby z niepełnosprawnością lub osoby starsze w przypadku budowy lub przebudowy obiektów dostosowanych dla osób niepełnosprawnych.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Odnosząc się do wpływu zmian w ujęciu pieniężnym, należy wskazać na zmniejszenie wydatków po stronie przedsiębiorstw. Wielkość zmniejszenia jest trudna do oszacowania, jak w przypadku wpływu na sektor finansów publicznych.</p> <p>Projektowane zmiany powinny wpłynąć na zmniejszenie kosztów postępowania ponoszonych przez inwestorów i przyspieszenie procedury uzyskania decyzji środowiskowej, a tym samym skrócenie czasu uzyskania wszystkich pozwoleń koniecznych do rozpoczęcia realizacji przedsięwzięcia. Inwestorzy nie będą musieli pozyskiwać ze starostw wypisów z rejestru gruntów (lub dokumentów alternatywnych) – czas uzyskania takich dokumentów w niektórych wypadkach wynosił kilka miesięcy. Nastąpi również zmniejszenie kosztów ponoszonych na rzecz tłumaczeń niezbędnych do przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko.</p>							
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: przeniesienie kompetencji do prowadzenia spraw pomiędzy organami administracji publicznej	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

Projekt będzie istotnie wpływał na skrócenie procedur, zmniejszenie liczby czynności urzędowych, a tym samym skrócenie czasu potrzebnego na załatwienie sprawy, a faktyczny wpływ przyjętych rozwiązań na czas prowadzonych postępowań zostanie ustalony na podstawie ewaluacji efektów projektu.

Zmniejszenie liczby dokumentów i procedur będzie wynikało z tego, że w postępowaniach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w których liczba stron będzie przekraczała 10, inwestor nie będzie musiał pozyskiwać ze starostw wypisów z rejestru gruntów (lub dokumentów alternatywnych). Z kolei zwiększenie liczby dokumentów będzie dotyczyło stron postępowania innych niż inwestor – to one będą musiały wykazywać prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Należy jednak zauważyć, że już w obecnym stanie prawnym wypisy z rejestru gruntów dostarczane przez inwestora okazują się niekiedy niewystarczające (z powodu np. dezaktualizacji, braku wszystkich danych) i w przypadku niepotwierdzenia w tych dokumentach prawa rzeczowego wnoszącego podanie, np. odwołanie, podmiot ten jest wzywany do wykazania przynależności strony. Zatem projektowane, teoretycznie nowe, obciążenie dla obywateli już w obecnym stanie prawnym ma w praktyce miejsce.

Ze względu na zmianę kompetencji do prowadzenia postępowań projekt wpłynie na zmianę obciążenia organów administracji publicznej.

9. Wpływ na rynek pracy

Brak bezpośredniego i realnego wpływu.

Jakkolwiek zmniejszona liczba zamówień na wypisy z rejestru gruntów (lub dokumenty alternatywne) będzie oznaczała zmniejszenie ilości pracy starostw, to jednak nie wydaje się, by była to na tyle duża różnica, by mogła skłaniać starostwa do redukcji zatrudnienia. Należy mieć świadomość, że wypisy z rejestru gruntów są pozyskiwane przez różne podmioty również na potrzeby innych spraw niż postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zmiana w zakresie kompetencji RDOŚ do wydania decyzji z zakresu ustawy ooś i POŚ objętych projektem nie będzie generować redukcji etatów w tych organach, ze względu na ich znaczne obciążenie zadaniami i brakami kadrowymi. Jednocześnie nastąpi zwiększenie liczby innych spraw: tych, w których ze względu na proponowaną zmianę kompetencji, RDOŚ będzie właściwy do wydawania opinii i uzgodnień w postępowaniach o wydanie decyzji środowiskowych prowadzonych po wejściu w życie ustawy przez jednostki samorządu terytorialnego. RDOŚ będzie również właściwy w sprawach, o których mowa w art. 76 ustawy ooś.

W związku z przeniesieniem kompetencji na inne organy może nieznacznie wzrosnąć zatrudnienie w tych jednostkach (organach wykonawczych gmin i samorządowych kolegiach odwoławczych).

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: ...	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
---	--	---

Omówienie wpływu	Rozwiązania zawarte w projekcie dotyczą procedur środowiskowych w procesie inwestycyjnym i zakładają ich usprawnienie. W rezultacie należy przewidywać, że poprawa procedur administracyjnych zwiększy efektywność działania organów ochrony środowiska. Usprawnienie procesu inwestycyjnego powinno mieć dodatni wpływ na sytuację i rozwój regionalny przez przyspieszenie realizacji inwestycji np. infrastrukturalnych oraz absorpcję zewnętrznych środków finansowych, w tym środków wspólnotowych.
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Efekty projektowanych przepisów nastąpią od razu po ich wejściu w życie, z tym że będą one stopniowe, gdyż z uwagi na przepisy przejściowe nowe regulacje w znacznym zakresie nie znajdą zastosowania do postępowań wszczętych wcześniej.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Po 3 latach od wejścia w życie ustawy zostanie przeprowadzona ocena polegająca na weryfikacji, w jakim stopniu założony efekt wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, usprawnienia procedur administracyjnych i wzmocnienia kontroli organów ochrony środowiska został osiągnięty. W celu dokonania ewaluacji wpływu regulacji na pracę organów jednostek samorządu terytorialnego, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska prześle do tych organów ankietę w celu uzyskania danych porównawczych na temat:

- 1) liczby wypisów z rejestrów gruntów i innych dokumentów, o których mowa w art. 74 ust. 1 pkt 6 ustawy, wydawanych na potrzeby postępowań w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz ewentualnych przychodów z tego tytułu;
- 2) liczby postępowań w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz liczby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska, wszczętych przez jednostki samorządu terytorialnego po dniu wejścia w życie ustawy w związku z przekazanymi kompetencjami;
- 3) liczby postępowań w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczętych przez RDOŚ i GDOŚ po dniu wejścia w życie ustawy oraz czasu faktycznego na wydanie rozstrzygnięcia administracyjnego, a także liczby wniesionych ponaśleń na beczynność organu lub przewlekłość postępowania.

Ponadto Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska będzie na bieżąco monitorował efekty nowelizacji na podstawie doświadczeń ze stosowania nowych przepisów przekazywanych przez organy administracji czy inwestorów.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Nie załącza się innych dokumentów.

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (UD490)

z dnia 13 maja 2019 r.

I. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych oraz opiniowania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (w wersji z dnia 19 marca 2019 r.) został przekazany przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, działającego na podstawie upoważnienia Ministra Środowiska, przy pismach z dnia 26 marca 2019 r. (znak: BP.0220.2.2019.SK oraz znak: BP.0220.3.2019.SK) do następujących podmiotów w ramach konsultacji publicznych:

- 1) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 2) Górniczej Izby Przemysłowo-Handlowej;
- 3) Greenpeace;
- 4) Instytutu na Rzecz Ekorozwoju;
- 5) Instytutu Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk;
- 6) Instytutu Ochrony Środowiska;
- 7) Klubu Przyrodników;
- 8) Komitetu Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk;
- 9) Krajowej Izby Gospodarczej Energetyki i Ochrony Środowiska;
- 10) Krajowej Izby Gospodarki Odpadami;
- 11) Krajowej Komisji do spraw Ocen Oddziaływania na Środowisko;
- 12) Ligi Ochrony Przyrody;
- 13) Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków;
- 14) PGNiG S.A.;
- 15) PKP S.A.;
- 16) PSE S.A.;
- 17) WWF,

a niezależnie od tego do:

- 1) 16 marszałków województw;
- 2) 16 regionalnych dyrektorów ochrony środowiska;
- 3) 16 wojewodów;
- 4) Business Centre Club;
- 5) Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad;
- 6) Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego;
- 7) Głównego Inspektora Sanitarnego;
- 8) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”;
- 9) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 10) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych OPZZ;
- 11) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN;

- 12) Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego;
- 14) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców

– celem zaopiniowania.

W toku konsultacji publicznych oraz opiniowania uwagi do projektu zgłosiły następujące podmioty:

- 1) 11 Regionalnych Dyrektorów Ochrony Środowiska;
- 2) Biebrzański Park Narodowy;
- 3) Fundacja ClientEarth;
- 4) Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad;
- 5) Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego;
- 6) Greenpeace;
- 7) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 8) Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A.;
- 9) PERN S.A.;
- 10) PGE S.A.;
- 11) PGNiG S.A.;
- 12) Pracownia Ochrony Środowiska „Zielone Oko”;
- 13) PSE S.A.;
- 14) SKO Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gdańsku;
- 15) Stowarzyszenie Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot;
- 16) WWF.

Najliczniejsze, a zarazem najbardziej szczegółowe uwagi zostały przekazane przez podmioty, których projektowane regulacje dotyczą bezpośrednio, a mianowicie regionalnych dyrektorów ochrony środowiska. Zgłoszone uwagi i propozycje zmian powielają się w znacznej mierze z uwagami i propozycjami innych podmiotów, z którymi skonsultowano projekt, ale także ze stanowiskami podmiotów biorących udział w uzgodnieniach międzyresortowych projektu.

Zestawienie najważniejszych zebranych stanowisk oraz odniesienie się do nich, zawiera tabela stanowiąca załącznik do niniejszego raportu. W wyniku pogłębionej analizy najważniejszych zagadnień wynikających z przeprowadzonych konsultacji i uzgodnień ustalono, co następuje.

Najwięcej wątpliwości wzbudziła zmiana art. 74 ust. 3a pkt 1 ustawy, dotycząca modyfikacji definicji strony postępowania poprzez wprowadzenie kryterium odległościowego – zgodnie z zaproponowanym brzmieniem przepisu stroną postępowania będzie m.in. podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze 100 m od granic tego terenu, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. Wyjaśniono, że zarówno z uwagi na różnorodność rodzajów przedsięwzięć, jak i ich charakter (inwestycje punktowe lub liniowe) ustalenie w sposób jednolity odległości dla wszystkich rodzajów przedsięwzięć bez rozróżnienia na skalę i rodzaj tych inwestycji jest znacznie utrudnione. Rozważano liczne warianty, jednak ostatecznie projektodawca zaproponował kryterium odległościowe, biorąc pod uwagę obszar, na którym identyfikowane są znaczące negatywne oddziaływania. Obszar ten ustalany będzie według stałego kryterium odległościowego oraz według kryterium ustalanego indywidualnie w oparciu o charakter oddziaływania planowanego przedsięwzięcia zgodnie z obowiązującym obecnie art. 74 art. 3a pkt 2 i 3 ustawy.

Zgłoszono również uwagi do zmiany w zakresie art. 74a ustawy, dotyczące wymogów stawianych autorom wykonujących raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz prognozy oddziaływania na środowisko. Wyrażono obawę, że zmniejszenie okresu doświadczenia z 5 lat na 3 lata przyczyni się do pogorszenia jakości sporządzanej dokumentacji. Uwaga nie została uwzględniona albowiem zaproponowane rozwiązanie nie wpłynie istotnie na wartość merytoryczną ww. raportów i prognoz. Osoby, które posiadają 3-letnie doświadczenie mogą podejmować się samodzielnego przygotowywania tych opracowań lub mogą kierować zespołem autorów. Zmiana ma na celu zwiększenie konkurencyjności na rynku usług świadczonych w celu przygotowywania prognoz i raportów, a w konsekwencji – zwiększenia dostępności tych usług i obniżenia kosztów sporządzania opracowań środowiskowych. Jakkolwiek projektodawca zmniejsza staż pracy wymagany dla autorów i kierowników zespołów, to jednak zaostrza kolejny z wymogów zawartych w art. 74a ust. 2 pkt 2 ustawy, tzn. wprowadza obowiązek bycia członkiem zespołu autorskiego w miejsce udziału w przygotowywaniu opracowań. Uregulowano ponadto kwestię zespołu autorów raportu w ten sposób, że wprowadzono wymóg ujawnienia składu zespołu i podpisania się wszystkich członków tego zespołu pod finalnym raportem.

Zgodnie z projektowanym art. 72 ust. 4 i 4a ustawy, przy ubieganiu się o wydłużenie terminu ważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie będzie wymagane wykazanie, że przedsięwzięcie przebiega etapowo. Ponadto projekt ustawy zakłada, że wniosek o wydłużenie terminu ważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będzie mógł zostać złożony nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. Wątpliwości wzbudził zapis proponowany w zmianie ustawy, albowiem nie wskazano wynikało z niego, co taki wniosek powinien zawierać. W konsekwencji wprowadzono stosowne zmiany w przepisach projektowanego art. 72 ust. 4 i art. 155 ust. 3.

Projekt zakłada także zmianę art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. l ustawy, polegającą na uchyleniu tego przepisu, czego konsekwencją będzie przekazanie wójtom, burmistrzom i prezydentom miast kompetencji do orzekania w sprawach „pozostałych przedsięwzięć”, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub podmiot od niej zależny. Jedną ze zgłoszonych uwag dotyczyła problematyki organu właściwego do ewentualnej zmiany wydanej już decyzji. Uwaga została uwzględniona, poprzez wskazanie w przepisach przejściowych, że organem właściwym do uchylenia lub zmiany wydanej przez siebie decyzji pozostanie regionalny dyrektor ochrony środowiska.

Przedmiotowy projekt uwzględnia również część uwag zgłoszonych przez podmioty biorące udział w pracach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. W wyniku ponownej, szczegółowej analizy zaproponowanych rozwiązań prawnych, uzupełniono m.in. Ocenę Skutków Regulacji w części 6. „Wpływ na sektor finansów publicznych”, w której odniesiono się do skutków finansowych jednostek samorządu terytorialnego w przypadku przejęcia kompetencji od regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (gmina inwestorem, tereny zamknięte), a na przykładzie inwestycji kolejowych wskazano także dane związane z liczbą wypisów z rejestrów gruntów i kosztów, jakie ponoszą inwestorzy w tym zakresie. W części 13 OSR opisano także mechanizm ewaluacji, który w po 3 latach od dnia wejścia w życie ustawy pozwoli na dokonanie oceny projektowanych rozwiązań względem obecnie obowiązujących.

W dniu 6 maja 2019 r. odbyła się zorganizowana przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska konferencja uzgodnieniowa z udziałem przedstawicieli podmiotów, które zgłosiły uwagi w toku uzgodnień międzyresortowych i opiniowania. W czasie konferencji podmioty, które przekazały

swoje uwagi i propozycje na etapie opiniowania nie zgłosiły istotnych zastrzeżeń dotyczących poprawionego projektu ustawy.

W dniu 8 maja 2019 r. odbyło się posiedzenie Zespołu Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej oraz Środowiska, który na podstawie upoważnienia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, wydał w jej imieniu pozytywną, wiążącą, opinię do projektu.

II. Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

III. Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.).

Warszawa, 1 lipca 2019 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.482.2019 / 14 /DK
dot.: RM-10-96-19 z 01.07.2019 r.

Pan Jacek Sasin
Wiceprezes Rady Ministrów
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Premierze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Wojciech Urzyk
podsekretarz stanu

Do wiadomości:

Pan Henryk Kowalczyk
Minister Środowiska